

~Μοδιστρική Ψυχών~

Echo - Αναπάντητα - Psycho

by

Lionara

Μοδίστρική Ψυχών

Echo-Αναπάντητα-Psycho

Ψυχοσυνθετικές Στιχοδημιουργίες

By
Lionara

2014

[2]

Περιεχόμενα

Μέρος Α

Echo

Τίτλος	Σελ.
• <u>Γλειφιτζούρι ψυχής</u>	8
• <u>Ηχώ αγάπης</u>	8
• <u>Σαν δέντρο</u>	9
• <u>Άβολη βολή</u>	9
• <u>'Ο,τι σου λείπει</u>	10
• <u>Ξέρεις απ' αρχής (π ε ί ρ α)</u>	10
• <u>Μάταια δεν ήρθα</u>	11
• <u>Ψυχής Γιατρεία</u>	11
• <u>Αναχαιτίστηκα</u>	12
• <u>Πρώτα Λόγια Σοφά</u>	12
• <u>Έχω κάνει φυλακή</u>	13
• <u>Τα καράβια του Επίκτητου</u>	13
• <u>Νταμάρι παθών</u>	14
• <u>Πλάσε την Ξύση σε Τέχνη</u>	14
• <u>Η Γλώσσα</u>	15
• <u>Όταν σκέφτομαι Αλλάζω τον κόσμο</u>	15
• <u>Αν...Μείνε</u>	16
• <u>Νύχτα τεχνητή Μέρα φυσική</u>	16
• <u>EchoSun</u>	17

Μέρος Β

Αναπάντητα

(Αφού τέθηκαν κάποτε θ' απαντηθούν)

Τίτλος	Σελ.
• <u>Ποιος;</u>	19
• <u>Πώς;</u>	20
• <u>Μπορεί;</u>	21
• <u>Έχεις;</u>	22
• <u>Τι;</u>	23
• <u>Γιατί;</u>	24
• <u>Πότε;</u>	25
• <u>Πού;</u>	26
• <u>Υπάρχει;</u>	27
• <u>Γίνεται;</u>	28

• <u>Χωράω;</u>	29
• <u>Για πόσο;</u>	30
Μέρος Γ	
<u>Psycho</u>	
Τίτλος	Σελ.
~ <u>Προ</u> ~	
• <u>Λόγια μιας ανθρώπινης ψυχής που ήρθε</u>	33
• <u>Είμαι η ψυχή σου</u>	34
• <u>Ψυχασθένεια</u>	35
• <u>Μοδίστρα Ψυχών</u>	36
~ <u>Ήλιος, Βροχή</u> ~	
• <u>Η τσουλήθρα της ζωής</u>	38
• <u>Γυμνή ψυχή!</u>	39
• <u>Άσε στην άκρη την Οργή</u>	40
• <u>Αναβολή</u>	41
• <u>Ήλιος τα θέλω, Βροχή τα πρέπει</u>	42
• <u>Κάθε αστέρι και μύθος</u>	43
• <u>Εχθρός του Εαυτού</u>	44
• <u>Ψυχή στο γύψο</u>	45
• <u>Το "θέλω" όλο, ένα τσιγάρο όλο όλο</u>	46
• <u>Βλέμμα κακό</u>	47
• <u>Κοιμήθηκα με μια κουκουβάγια</u>	48
• <u>Λυτρωτικά δάκρυα- Ευεργεσία ζωής</u>	49
• <u>Ναρκωτικά μου και αποτσιγάρά μου</u>	50
• <u>Χαρά και Πόνος, Αξίζει να ζεις</u>	51
• <u>Τη λίμνη της γνώσης, η αγάπη σύρει</u>	52
• <u>Αρρώστια του σώματος, προφητεία</u>	53
• <u>Έ ρ η μ ο ς</u>	54
• <u>Πορεία Καρδιάς</u>	55
• <u>Γνώση, ρότας οδύνη</u>	57
• <u>Πυρετός για την αλήθεια</u>	58
• <u>Ποια απ'όλες τις μορφές σου;</u>	59
• <u>Το Είναι σου μέτρα</u>	60
• <u>Ήθους κανόνες... δένουν αισθήσεις</u>	61
• <u>Αφορμή κι αιτία</u>	62
• <u>Κομμάτια Ευτυχίας</u>	63
• <u>Έζησα Τρόμο</u>	64
• <u>Θύμησέ μου να Ζήσω</u>	65

• <u>Δούρειος Ίππος</u>	66
• <u>Αγάπη Νίκησε</u>	67
• <u>Στα Αν πάρε απόφαση</u>	68
• <u>Περίμεναν... Περιμένουν</u>	69
• <u>Αετός γεννήθηκα και αετός θα φύγω</u>	70
• <u>Δαγκώνω Φρούτο Ζωής</u>	71
• <u>Μαμά σε θλίψη</u>	72
• <u>Της Ελευθερίας τα λουριά</u>	73
• <u>Πόνος, αναμένει χαρά ισάξια</u>	74
• <u>Περιμένοντας την Ευτυχία</u>	75
• <u>Κακία μόνο</u>	76
• <u>Π ό ρ τ α</u>	77
• <u>Η Αόρατη Κόρη</u>	78
• <u>Ο καρκινοπληκτος</u>	79
• <u>Φωτεινό πρόβλημα</u>	80
• <u>Όταν φοράς το στέφανο</u>	81
• <u>Λογοδοτώ στον εαυτό</u>	82
• <u>Σε Κήπο με Αισθήσεις</u>	83
• <u>Του πόνου Αναγράφητοι</u>	84
• <u>Δέντρο</u>	85
• <u>Χωρίς μια καλημέρα</u>	86
• <u>Ομορφιά Vs Μελαγχολία</u>	87
• <u>Το χιόνι</u>	88
• <u>Ύπαρξη Υγιής</u>	89
• <u>Φαρμάκι, Αφάρμακο</u>	90
• <u>Αφανής σούπερ ήρωας</u>	91
• <u>Δασκάλα μόνο η δυστυχία</u>	92
• <u>Χαρά στη Ρουτίνα, Ρουτίνα στη Χαρά</u>	94
• <u>Ερωτηματικά Μακρόχρονης Σχέσης</u>	95
• <u>Υπάρχω</u>	96
• <u>Αγάπη δώσε, χαμογέλα</u>	97
• <u>Σου λείπει...</u>	98
• <u>Σοκάκι Χαράς</u>	99
• <u>Πρόστυχη Παρηγοριά</u>	100
• <u>Πάμε, έλα για τα καλύτερα</u>	101
<u>~Πάθος, λογική, όνειρα~</u>	
• <u>Πάθος, λογική, όνειρα</u>	103
• <u>Πάθη, σκέψεις που κάνουν κύκλους</u>	104
• <u>Ορίζοντες Γνωστοί</u>	105
• <u>Δέντρο της μοναξιάς</u>	106

• <u>Ορφανό, παιδί του κόσμου</u>	107
• <u>Βιασμός της Μοναξιάς</u>	108
• <u>Η αξιότερη από τις αστραπές</u>	109
• <u>Ουσία, σε μια φωτογραφία</u>	110
• <u>Μαύρα γυαλιά</u>	111
• <u>Κάθε ον μια μελωδία</u>	112
• <u>Το σόλο είναι δικό σας</u>	113
• <u>Πότε θυμώνει η σιωπή</u>	114
• <u>Σ ι ω π ή, να μην ξέρει το αριστερό τί κάνει...</u>	115
• <u>Το καραβάκι</u>	116
• <u>Προσαρμόσου όλα αλλάζουν</u>	117
• <u>Δράσε επιτέλους</u>	118
• <u>Κάνε το σήμερα ν'αξίζει</u>	119
• <u>Ευθύνες έχω...</u>	120
• <u>Οδηγός με ευθύνες</u>	121
• <u>Ζούμε τα όνειρά μας</u>	122
• <u>Σκέψη Δυνατή</u>	123
• <u>Ζωγράφισα τα Όνειρά μου</u>	124
• <u>Ό ν ε ι ρ α</u>	125
• <u>Έλα ψηλά</u>	126
• <u>Πάνω από τα σύννεφα</u>	127
• <u>Μοίρα διάλεξα</u>	128
• <u>Της μοίρας μου μαρτύρια</u>	129
• <u>Ά ν θ ρ ω π ε</u>	130
• <u>Τρόπος Έκφρασης Διαθέσεων</u>	131
• <u>Μάτια κλειστά, μάτια ανοιχτά</u>	132
• <u>Γλώσσα Σώματος</u>	133
• <u>Facebook</u>	134
• <u>Νέος λαμπρός:</u>	135
• <u>Το χαλικάκι της Ανάπτυξης</u>	136
• <u>Ασυνείδητα, συνειδητοποιώ το υπερσυνείδητο</u>	137
• <u>Αγωνιώ και Ντρέπομαι</u>	138
• <u>Τα λαμπρότερα Πλούτη</u>	139
• <u>Ζωής ταινία</u>	140
• <u>Απειροστό και Ά π ε ι ρ ο</u>	141
• <u>Φόβοι αστέρια</u>	142
• <u>Ποια είμαι εγώ; (Υπερσυνείδηση)</u>	143
<u>~Επί~</u>	
• <u>Λόγια μιας ψυχής που έφυγε...</u>	145
• <u>Ποιητής, του ανθρώπου μεταποιητής</u>	146

Μέρος Α
Echo

Γλειφιτζούρι ψυχής

Θυμήσου...

Τις στιγμές που άνθισες...

Να μωρέ! Εκείνες που έβγαλες το κεφαλάκι της ψυχής σου να λιαστεί,

έτσι δειλά, έξω απ' το καβούκι της χελώνας...

Ζήσε κι άλλες τέτοιες!

Αυτές τις παλιές κάντες γλειφιτζούρι να λιώνει αργά μέσα σου,

να γλυκαίνει την ψυχή, να την ξεγελά...

Θα τις χρειαστείς!

Ηχώ αγάπης

Στήνω αυτί στο σύμπαν και ακούω τους ψιθύρους της καρδιάς

Τι κι αν αλλού Είμαι

Όμορφη γίνομαι, χαμογελάω, σαν άστρο λάμπω, χορεύω, γελάω

Τον κόσμο με θαλπωρή κοιτάω

Γιατί

Η ηχώ σου μου δίνει ελπίδα, ζωή...μπορείς κι Εσύ

Όνειρα δεν κάνουν μόνο οι νεκροί...

Σαν δέντρο

Αντιστάθηκες στον πόνο σαν δέντρο

Στον μανιασμένο άνεμο

Με βαθιές γερές ρίζες

Έγειρες μα άντεξεις

Η θλίψη που έμεινε θα γιατρευτεί μόνο από Εκείνη...

Άβολη βολή

Άβολη η βολή με έλλειψη του μέτρου...

Σε ένα κόσμο που όλα πουλάει με το μέτρο...

Αντέχω ή έχω μέτρο?

Τατουάζ του σώματός σας άρω!

Με ματιά μαχαίρι να τα γδάρω...φιλιά να τρατάρω...

Ματώνεις, πονάω! Ματώνω, γελάω!

'Ο,ΤΙ ΣΟΥ ΛΕΪΠΕΙ

Ότι σου λείπει θα ζητάς και θα το κάνεις τέχνη

Στον ουρανό θ' αναζητάς

Μα μέσα σου το έχεις

Στο κομμάτι τ' απείρου σου όλα τα κατέχεις

Ξέρεις απ' αρχής (π ε ί ρ α)

Τί ζητάς σ' αυτόν τον κόσμο;

Ξέρεις ή δεν ξέρεις;

Αυτά δεν μαθαίνονται...

Αν δεν ξέρεις, η πείρα δεν θα στο μάθει...

Η πείρα θα είναι σαν να ταξιδεύεις, μόνο για να περνάς καλά...

Μάταια δεν ήρθα

Απ' την ψυχή οι όμοιοι αυστηρά διαλέχτηκαν

Καρδιάς η ηδονή , γλυκύτερος πόθος

Αναλγητικό που ευφραίνει κάθε πόνο

Αν ηρεμήσω μια ψυχή σπασμένη, μάταια δεν ήρθα...

Αν μαλακώσω μια καρδιά βρασμένη, μάταια δεν ήρθα...

Αν γιατρέψω μια φτερούγα και πετάξει, μάταια δεν ήρθα...

Ψυχής Γιατρεία

Άγχος, κούραση, μοναξιά, κατάθλιψη, κακία

Εμπόδια προς την χαρά

Προς την ευδαιμονία...

Του ψυχολόγου γιατρεία, ψυχής η θεραπεία...

Πρωταθλητής του πατινάζ δεν γίνεσαι με γιατρεμένο πόδι...

Μην περιμένεις άμεσα ν' αγγίξεις ευτυχία...

Αναχαιτίστηκα

Ευγνωμονώ τον πόνο μου

Γέννησε την χαρά μου

Μόνο που υπάρχεις είμαι καλά

Θέλω να πάσχω και να χαίρομαι μπροστά Σου...

Αναχαιτίστηκα προσπαθώντας να χαθώ

Στην πληρότητα του απείρου

Πρώτα Λόγια Σοφά

"Μαμά" η πρώτη μας λέξη, μωρό που αγάπη δυνατή ζητά

"Μπαμπά" η δεύτερη, προστασία σε ασφαλή θερμή αγκαλιά

Και η τρίτη το "κι άλλο", αχόρταγη ανάγκη για μαμά και μπαμπά

Μωρό που κλαίει, την χαρά του ζητά. Ακούτε τί λέει; Ξέρει καλά...

Όσο γέρος κι αν γίνει, αχόρταγα ψάχνει ασφάλεια, αγάπη, ψάχνει χαρά

Γιατί ζητάτε άλλα πολλά, η ευτυχία θέλει αυτά τα λίγα κι απλά...

Φύση είναι και ξέρει, τα πρώτα λόγια σοφά!

"Μαμά, μπαμπά, κι ' άλλο", αγάπη κι ασφάλεια αχόρταγα ζητά.

Έχω κάνει φυλακή

Το σώμα είναι φυλακή, σχεδιάζει ο νους, σπάνια ακολουθεί...

Η κοινωνία είναι φυλακή, κάθε χαρά με ηθική καταργεί...

Το κράτος είναι φυλακή, την ελευθερία με νόμους αφαιρεί...

Αρκεί η τόση φυλακή, η ελπίδα νόημα δίνει στη ζωή...

Να σου λείπει κάτι εκεί έξω, είναι ευχή...

Τα όνειρα είναι σωτηρία, στις φυλακής τη δυστυχία...

Η τόλμη σου να τα γευτείς, μαγεία μοναδική...

Τα καράβια του Επίκτητου

Τα καράβια του Επίκτητου ανέμεναν στο ακρογιάλι

Τα ονόμασε Ελευθερία, Γαλήνη, Ευτυχία, Ψυχραιμία

Χωρούσαν όλους όσους μαζεύτηκαν να τα θαυμάζουν

Λίγους επέτρεψαν να επιβιβαστούν οι αρνητικές σκέψεις

Ακόμα λιγότερους τα καλυβάκια του Πλούτου, της Δύναμης και της Φήμης

Που τους περίμεναν πίσω και δεν μπορούσαν να ξεχάσουν...

*Υ.Γ:Νταξ μην σαλπάρετε τώρα, αλλά γιατί καίτε με μολοτοφ τα καραβάκια,
την ελπίδα σας καίτε...*

Νταμάρι παθών

Τα πάθη κάνε λήθη σου

Άφησε σε νταμάρι

Τον ήλιο κι αν λιθοβολείς

Δική σου χάνεις χάρη

Λάμπει ο ήλιος μέσα σου

Μαύρισε το νταμάρι

Γίνε του Βέρθερου καμάρι

Πλάσε την Φύση σε Τέχνη

Δώσε νόημα στην εποχή

Δεν κάνει τον άνθρωπο η στιγμή

Όμορφη πλάσε την Φύση με Τέχνη

Μελωδική γλώσσα η υπέρτατη, αντέχει!

Γονιός είναι της κάθε σκέψης!

Η Γλώσσα

*Η γλώσσα είναι γονιός της σκέψης
και όχι παιδί της
Για σκέψου το!!!*

Όταν σκέφτομαι Αλλάζω τον κόσμο

*Όταν σκέφτομαι...Εσένα
Χαίρομαι
Που έχω Ένα
Στήριγμα ακλόνητο
Να κουνήσω το Σύμπαν
Πριν καταστραφεί
Να δώσω καλύτερη Ζωή!
Τα όνειρα αλλάζουν τον κόσμο
Η υπερδράση πεθαίνει στον πόνο...
Τραγούδια θα λέω
Για υπερήρωες σε ομίχλες
Για φανταστικούς πραγματικούς κομήτες*

Αν...Μείνε

Αν ...

Σ' αρνηθώ

Μη με πιστέψεις

Άλλος το όνειρο θα κλέψει

Πώς να παραδεχτώ

Βρήκα τον Εαυτό

Που όλοι σαν τρελοί γυρεύουν

Απ' τις αλυσίδες τους δεν βγαίνουν

Θα λέω όλο παραμύθια

Πως είμαι μια απ' τα ίδια...

Αυτοπροσυλιτισμός

...Μείνε

Νύχτα τεχνητή Μέρα φυσική

Νύχτα τεχνητή

Κλειστά παντζούρια στην ψυχή

Λάμπει ο ήλιος έξω

Άσε χαραμάδα αρκεί

Πλημύρα φωτός

Μέρα φυσική

EchoSun

- *Όταν κοιτώ τον ήλιο αισθάνομαι ότι είμαι κοντά Σου.*
- *Πόσοι και πόσοι σοφοί σκάβουν τον ήλιο με λερωμένα χέρια...Μην τους πιστεύετε... Μόνο η Αγάπη είναι σοφή.*
- *Το μυρμηγκάκι ασήμαντο; Ναι αυτό με το μικρό κεφαλάκι, μόλις που είναι ορατό! Εκεί μέσα κρύβει την αγνοιά σου ...τον ήλιο σου!*
- *Διαπέρασες του ήλιου μου την αύλη την ύλη...Για να σπείρεις στην καρδιά πολύχρωμο λουλούδι!*
- *Ποιος καλοθελητής έκλεισε όλες τις χαραμάδες στα παντζούρια; Έμεινε μόνο η χαραμάδα στο πάτωμα να φωτίζει τον Άδη... Καλέ! Μια χαραμάδα στα παντζούρια αρκεί...Μόνο το Φως νικά το σκοτάδι!*
- *-Τί είναι αυτό το φωτεινό βάρος που κουβαλάς;*

-Πέτρες...έσκαβα στο λατομείο του ήλιου...

-Τί θα τις κάνεις τόσες; Βασανίζεσαι! Μόλις το βήμα σου που ορίζεις...

-Ετοιμάζομαι να χτίσω...

-Να βοηθήσω...

-Όλοι μπορούμε! Τον ουρανό που είναι πάνω μου εσύ τον έφερες!

- *Η καρδιά του ποιητή έχει φορτωθεί όλο τον ήλιο , χωρίς να διαφέρει μορφολογικά απ 'την δική σου...*

Μέρος Β

Αναπάντητα

(Αφού τέθηκαν κάποτε θ' απαντηθούν)

Ποιός;

Μετά τον ψυχρό πόνο

Ήρθαν τ' ανοιξιάτικα λουλούδια

Μελωδίες φύσης μαγεύουν

Πουλιά πετούν ακόμα άναρχα

Συνεχίζουν τις ζημίες

Σκόρπισαν τα πινέλα

Ανακάτεψαν του ονείρου τα χρώματα

Κάνουν άνω κάτω τον ήλιο

Ποιος θα τα συνετίσει;

Πώς;

Βουτούσα την πένα μου στον ήλιο κι έγγραφα στίχους

Μαζεύτηκε κόσμος γύρω μου, κοιτούσε, έψαχνε μυστικά της γέννας

Άρχισε να βρέχει, να φυσάει, να βροντάει

Ο κόσμος να τρέχει άτακτα, να φωνάζει ότι έφταιγα για τον πανικό του

Έμεινα μόνη κάτω απ' τ' αδέρφια μου τα δέντρα να κλαίω

Κι έκοψες ένα κομμάτι ουρανό

Μ' αγκάλιασες μ' αυτό

Με σκέπασες να μην τρέμω

Πήγες στην άκρη της κορυφογραμμής να δεις τον κόσμο

Κανείς πουθενά!

Είδα τα χέρια σου που λείπαν

Είχαν μείνει να μ' αγκαλιάζουν

Πώς το 'κανες αυτό;

Με τον ήλιο, χωρίς να κλαίω, να μιλάω...

Μπορεί;

Όχι, τώρα! Όχι, άλλο! Μήνηη, φτάνει!

Πιέζω με τις παλάμες μου κάθε κύτταρο

Αναβλύζει ο ήλιος ασταμάτητα

Να ζήσω πρώτα...

Να πάρω ψωμί, να ζεστάνω το σπίτι, να μαγειρέψω, να....

Δεν προφταίνω να τρέχω στα δέντρα, στα βουνά...

Τα δάχτυλα πονάν

Δεν τα καταφέρνουν

Ρέει ο ήλιος από παντού...

Αγάπη ξεχύνεται!

Μπορεί να μας ταΐσει;

Ε! Όσο μπορεί...

Έχεις:

Παιδικά χεράκια αγκαλιάζουν το δέντρο

Χειλάκια κολάν απ' το ρετσίνι

Δάκρυα κυλάν στη ρίζα του

Κραυγή παράπονο

Φίλοι τα δέντρα

Υπαρξιακή μοναξιά

Ή ποτέ πια μόνη;

Ωρίμανση πρόωρη ή στην ώρα;

Ξέρει πλέον: ο άνθρωπος έχει το βάθος του κόσμου

Και ο κόσμος το βάθος του ανθρώπου

Αγαπά άδολα τον άνθρωπο, τον κόσμο, το βάθος

Ανοιξιάτικη φορεσιά

Έχεις νιώσει υπαρξιακή μοναξιά;

Έχεις πιει το νερό του Εαυτού σου;

Τότε ΑΓΑΠΑΣ! ΕΣΥ, όχι τα πάθη σου...

Μητρική αγκαλιά ψυχών...

Διαφορετικά δεν κατανοείς καν την ύπαρξή της...

Ως το τέλος σου, δεν υπάρχουν λόγια να στο δώσουν

Παρά μόνο πράξεις

Κλείσε τις πόρτες τώρα να κλάψουμε, να γελάσουμε...

Οικογένεια...

Φύλακας Άγγελος αφουγκράζεται στο στήθος την καρδιά της...

Τί;

Στο μυαλό του συγγραφέα ηδονοβλέπω

Ασήκωτες βαθιές ιδέες βλέπω

Σε ατέλειωτες σελίδες τις έχει ξαπλώσει

Όλη η πλάση ποθεί να τις νιώσει

Βαρύ φορτίο με πλακώνει

Στίχοι αεράκι που ξεφορτώνει

Ακόμα και τώρα αγνοώ

Την ζωή ή το θάνατο;

Τί στους αιώνες αποχαιρετώ;

Γιατί?

Έρχεται στιγμή που όσο κι αν πολλαπλασιάζεσαι, δεν μπορείς να πας πιο μακριά

Τότε ανακαλύπτεις την απεραντοσύνη του πνεύματος, της γνώσης και πας μακριά

Και πιο μακριά, χωρίς να υπάρχει κορυφή, αποκτάς αποστολή, αφιερώνεις χρόνο

Γεμίζεις κενά, χαίρεσαι!

Τα πολλαπλάσια διαμαρτύρονται, ενοχλούνται, γιατί?

Μα η σιγουριά του δρόμου, δεν υπονοεί καν γυρισμό

Στάσεις...μόνο αυτό

Ανακαλύψεις δεν μαρτυρώ αδυνατώ...

Τους στίχους μου έχω για παπαγάλο ομιλόν...

Μιλάει σε πουλιά...τον κοιτούν...λίγοι "άνθρωποι" τον εννοούν...

Πότε?

Ο χωρισμός είναι θάνατος

Ο θάνατος χωρίζει

Φρικτότερος ο θάνατος

Κόσμος που σε γνωρίζει

Χάρος την πόρτα όταν χτυπά

Ποτέ σου μην ανοίξεις

Μην τον προϋπαντήσεις

"Θα έρθω εγώ στο σπίτι σου"

Πες του...να μην γυρίσει

Όταν θα ζήσω την στιγμή

Χρόνια πολλά π' αξίζει...

Που;

"Φόνος, φόνος!"

Γιατί δεν ακούγομαι;

Μόνο ένας ψίθυρος βγαίνει

Να μ'άκουγε η Ηχώ!

Να ξύπναγε την κοιμισμένη πολιτεία απ' τα όνειρά της...

Τπού Είσαι; Εγώ σου φωνάζω...Εγώ που σιωπώ...

Απόλαυση είναι η ζωή

Απόμακρα και ξένα τα έργα του Πονηρού...

Εξαισίες οι φυσικές συνθήκες της στιγμής

Λίγες ακόμα δως μου να ζήσω

Μόνο για μένα

Χωρίς εγωισμούς

Με σκέψη

Χωρίς υπερδράση

Φονικό δηλητήριο, με αντίδοτο χαρά!

Υπάρχει;

Τελικά νικάει αυτός

που δεν έχει καθόλου σκοτάδι

μέσα του

Έχει μόνο Ήλιο...

Υπάρχει;

Γίνεται;

Όταν ψάχνω ελπίδα

Μέσα στο θάνατο

Θα 'θελα πολύ να υπάρχει ένα πλάσμα

Δυνατότερο

Για να παρακαλέσω τον δυνατότερο

Να νοιαστεί υπέρ των αδυνάτων

Γίνεται;

Χωράω;

Στο σύμπαν απέναντι

Μάτια γυαλίζουν

Καρδιά χτυπάει

Χέρια σώμα υποκλίνονται

Το ποτάμι κυλάει

Ρέει άφθονο μέσα μου

Από παντού ξεχειλίζει

Σας το χαρίζω απλόχερα

Ταυτότητα που μιλάει

Στο σύμπαν

Χωράω;

Για πόσο:

Έχω μια κόλλα δυνατή, ενώνει τις αβύσσους

Συνδέει τ' άστρα στα σύμπαντα, φωτίζει σαν τον ήλιο

Στις μήτρες δίνει έμβρυα, ζωές σε νεκρούς χτύπους

Στα χέρια κάθε ποιητή, η δύναμή της ήχος

Παγκόσμιου ποιήματος Αγάπης κόλλα σίχος

Για πόσο θα αμφισβητούν την αλήθεια Της με μίσος:

Ποιητές του κόσμου ανάψτε το Φως στις Αγάπης τον Ήλιο...

Μέρος Γ
Psycho
(Ψυχοσυνθετικές Στιχοδημιουργίες)

~Προ~

Λόγια μιας ανθρώπινης ψυχής που ήρθε

Γεννήθηκα σε μια φυλακή.

Περιορισμένες οι κινήσεις.

Να μην μπορώ να πετάξω,

Να μην μπορώ να εκφράσω όλα

τα συναισθήματα,

όπως πάντα μ' άρεζε.

Μόνο ο συλλογισμός μου έμεινε,

μόνο τα όνειρα.

Όλα τα άλλα μου τα περιόρισαν οι

κρατούμενοι των γειτονικών κελιών.

Σώμα μου είπαν πως λέγεται η φυλακή αυτή

και νους ο δεσμοφύλακας.

Είμαι η ψυχή σου

Δεν ξέρω τι θα πει χώρος και τι χρόνος.

Έχω εμπειρίες πολλές.

Αισθάνομαι και σου δίνω αίσθημα.

Σκέφτομαι και σου δίνω σκέψη.

Κουνάω και το σώμα σου και το νου σου.

Όσο και να με ψάχνεις δεν θα με πιάσεις.

Είμαι σαν τον αοιδό του ραδιοφώνου,

που αν το σπάσεις δεν θα τον βρεις.

Είμαι η σιωπή ανάμεσα στις σκέψεις σου.

Είμαι ο αυθεντικός εαυτός σου.

Είμαι "Εσύ".

Ψυχασθένεια

*Σιωπή, λαλιά βουβή,
βλέμμα κενό,
κουφή ακοή,
του κόσμου ντροπή.*

*Δύναμη αδύναμη
στο τώρα να ζήσει.*

*Λόγια να αντικρούσει,
αίσχη να δει
κι' άλλο πόνο ν' ακούσει.*

*Δύναμη αδύναμη
στο τώρα να ζήσει.*

*Ψυχή ασθενής,
μυαλό στην άβυσσο,
στο ανεύθυνο όνειρο
η χαρά στο απόγειο.*

*Δύναμη αδύναμη
στο τώρα να ζήσει.*

Αν μ' αγαπάτε μη με ξυπνάτε.

*Ευθύνες και δύσκολα,
πληγές δεν αντέχω.*

Μοδίστρα Ψυχών

Παιδί ήμουν και θαύμαζα, την θεία την μοδίστρα

Στα χέρια της τα μαγικά βελόνα, κουβαρίστρα

Ομόρφαινε καμουφλάροντας και τ'άγαρμπα τα σώματα

Έκρυβε διακριτικά ταμπούστα τους τα όμορφα

Τόνιζε όσο έπαιρνε τις σέξι τις καμπύλες

Διάλεγε τα χρώματα, να είναι θεές ίδιες

Ισορροπούσε ως σοφή ορέξεις μα και πείνες

Της τέχνης τα καμώματα, με της μοδίστρας μοιάζουν

Με παραμύθια όμορφα, ιδέες μας σταλλάζουν...

Μας ντύνουν, μας αλλάζουν...

~**Ήλιος, Βροχή**~

Η τσουλήθρα της ζωής

Έφτασα στην κορυφή.

Τόσο ψηλή ήταν η σκάλα μου.

Τώρα μονόδρομος.

Θα τσουλήσω με το κεφάλι ψηλά, γελώντας

και προσέχοντας τα λασπόνερα.

Μόνο έτσι θα έχω το θάρρος να ανέβω ξανά,

ένα ένα τα σκαλάκια, απολαμβάνοντας την ζωή.

Θαυμάστε με δεν ήμουν δειλός, δεν κόλλησα στα λασπόνερα.

Οι επόμενες γενιές θα το εκτιμήσουν!

Γυμνή ψυχή!

Ούζο ήπια κι έχασα

τις άμυνες απόψε.

Τραγούδησα και χόρεψα,

αλήθειες μόνο είπα.

Έζησα τα θέλω μου

χαρά μονάχα βρήκα.

Γυμνή ψυχή!

Οι γύρω μου το ζήλεψαν,

ντραπήκανε, μα ήπιαν...

Άσε στην άκρη την Οργή

*Όταν φουντώνει η οργή,
φωτιές ανάβουν και πυρσοί,
τον κόσμο σου όλο καίνε,
καίνε και τσουρουφλάνε.*

*Τα σωθικά σου και η ζωή,
φίλοι καριέρα όλα μαζί,
σα να μην άξιζαν ποτέ,
σε μια στιγμή σου φταίνε.*

*Πάγο, πάγο θα ρίξω και νερό,
την φλόγα για να σβήσω,
την φλόγα που η οργή ξυπνά,
θα την εξαφανίσω.*

*Άλλο κακό ,ποτέ ξανά,
δεν θέλω να σου κάνει,
δες την ζωή πιο ψύχραιμα,
στο φως να βγούμε πάλι.*

*Άσε στην άκρη την οργή,
αυτή σε χαντακώνει,
κάνει την ζωή σου μίζερη,
και σε καταρακώνει.*

Αναβολή

Έφτασες πάλι τον κόμπο στο χτένι

Τέλος χρόνου η καμπάνα σημαίνει

Πόσες αποφάσεις λες ν' αναβάλεις

Άγχη, ενοχές σ' έχουν καταβάλει

~

Έχεις δυνάμεις, δεν θ' αποτύχεις

Τέλεια ζωή, δεν θα πετύχεις

Κανείς δεν θα πάρει τις δικές σου ευθύνες

Οι δυναμικοί σου γονείς, είχαν όλες εκείνες

~

Κίνητρα δεν σου δίναν

Δική τους η δράση

Ρίζωσε μέσα σου η αδρανής φάση

Δουλειά θέλεις τώρα, επιμονή

~

Σπάσε σε κομμάτια κάθε στόχο ζωής

Κάνε επιτέλους μια νέα αρχή

Ζήτα βοήθεια, μοίρασε το χρόνο

Βραβεία δώσε στον δικό σου πόνο

~

Αναβολή στην αναβολή

Η καμπάνα χτυπάει

Και δεν είναι γιορτή...

Έγκαιρα δράσε να πούμε...Αμήν

Ήλιος τα θέλω, Βροχή τα πρέπει

*Πόσοι με λάτρεψαν,
πόσοι με νοιάστηκαν,
πόσοι με σκέφτηκαν,
και μ'ερωτεύτηκαν.*

*Μα έλειπε κάτι σημαντικό
η δική μου ψυχή, το δικό μου μυαλό
δεν συντονίστηκαν,
δεν παρασύρθηκα, δεν ερωτεύτηκα,
σε ξένα σώματα δεν παραδόθηκα.*

*Μέχρι που φάνηκες εσύ,
ένας ήλιος μες στην βροχή,
Μέσα μου έκαιγες,
τα θέλω μου τρέλαινες,
σ'ένα σώμα που έπεφταν τα πρέπει βροχή.*

*Τη βροχή δεν φοβήθηκα,
τη φλόγα σου πίστεψα,
και στο όνειρο παρασύρθηκα.*

*Όνειρο ήταν, μα δεν κοιμάμαι,
όνειρο ήταν, που θα θυμάμαι,
μια ανάμνηση πολύ γλυκιά,
που έχει χαράξει την ψυχή μου βαθιά.*

*Κι αν όλα στην πορεία γκρεμίστηκαν,
τον ήλιο θυμήθηκα και συντονίστηκα,
για την βροχή δεν νοιάστηκα,
όσο και αν βράχηκα,
κι απ'τα χαλάσματα, μετράω θαύματα.*

Κάθε αστέρι και μύθος

Κάθε αστέρι και μύθος

Μαζεύτηκε ένα πλήθος

Αιώνια να διαλαλεί

Ουράνια ουσία, σημαντική

~

Στίχους αν γράφεις στη ύλη

Βασκυρ στ'άστρα αν δεν στείλεις

Η ουσία σου θαχαθεί

Η ύλη θα καταστραφεί

~

Διαλέξτε αστέρια και γράψτε μύθους

Σώστε το νόημα του είδους

Άπειρα τ'άστρα, αιώνια ζουν

Χειμώνες, καλοκαίρια δεν μετρούν

~

Κοίτα ψηλά, λάμπει η γνώση

Κάθε μύθος, έχει κάτι να δώσει

Μάθε του έρωτα τα μυστικά

Ζήσε όσο ζήσεις ιδανικά...

Εχθρός του Εαυτού

Μικρή ζωή,

θολή στιγμή,

άκου την καρδιά,

τα ξένα "θέλω" διώξε.

Μικρή ζωή,

χαρά πικρή,

νιώσε ανθρωπιά,

ύλη και φήμη διώξε.

Μικρή ζωή,

ματιά ζεστή,

μέσα σου δες,

ηδονή των αισθήσεων διώξε.

Μικρή ζωή,

φωναχτή σιωπή

σπάει γυαλί,

τους φόβους διώξε.

Μικρή ζωή,

χάδι απαλό

δώσε σε σένα,

τον δίδυμο εχθρό σου διώξε.

Ψυχή στο γύψο

Ψυχή που πόνεσε για δυο, ψυχή που χάρηκε για δύο

Χωρίς ποτέ να ξέρει γιατί γελά, γιατί πονά και υποφέρει

Όλες μα όλες οι διαθέσεις ήταν από υποθέσεις

Σιωπή την κούρασε, αλήθεια, κατάντησε άσχημη συνήθεια

Πληγές ματώσαν, σπάσαν κομμάτια, χάθηκε το γέλιο απ' τα μάτια

*Χίλια κομμάτια που ήταν δυο, το παζλ να ενώσω το ένα να σώσω, ζωή έστω
ανάπηρη να νιώσω*

Κόλλα το γέλιο, δεν είναι ψέμα, δύσκολο να ενώσει τα χίλια σε ένα

Την ψυχή μου έβαλα στο γύψο, κάνω τα πάντα παίρνω το ρίσκο

Νοιάζομαι εγώ για μένα, μοίρασα τα χατζαπλαστ, τελείωσαν τέρμα

Όσο η ψυχή μου είναι στο γύψο, θα πηγαίνω χαρά μόνο όπου βρίσκω

Κι αν η επέμβαση αποτύχει, να 'χετε μόνο καλή τύχη.

Το "θέλω" όλο, ένα τσιγάρο όλο όλο

*Όλη η ζωή συμβιβασμοί,
τα "θέλω" των άλλων να υπηρετείς.
Δυο ποτηράκια αλκοόλ σου δείχνουν
το "θέλω" το σωστό.*

*Όλη η υπόλοιπη ζωή συμβιβασμοί, συμβιβασμοί.
Το "θέλω" όλο, ένα τσιγάρο όλο όλο.*

*5' αν δεις πως ζεις,
τα όνειρά σου κυνηγάς ευθύς.
Ίσως όμως να 'ναι αργά,
μήπως τα σκότωσης και αυτά.*

*Σου έχω λύση μην προσπαθείς,
αλκοόλ ποτέ μην ξαναπιείς.
Ξέχνα τα "θέλω" τα όνειρά σου,
με τα "θέλω" των άλλων συμβιβάσου.*

*Κι όταν πεθάνεις απαθής,
με το τσιγάρο στο χέρι σαν βρεθείς,
ο μόνος χαμένος είσαι εσύ,
οι άλλοι ζήσανε τα όνειρά τους,
καταπατώντας τα δικά σου.*

Το "θέλω" όλο, ένα τσιγάρο όλο όλο.

Βλέμμα κακό

*Βλέμμα κακό μ' ακολουθεί
βλέμμα επικίνδυνο,
την χαρά ανέλπιδο
θεωρεί απίθανο.*

*Το φλερτ με την ζωή
έχει ξεχάσει,
κακία πετάει και χολή
σ' όποιον δεν γκρινιάζει.*

*Άλλη να γίνω δεν μπορώ,
θλιμμένη κατσούφα, αγανακτώ.
Αδιάφορα θα προχωρώ
κι ας έχει μούτρα, αδυνατώ.*

*Σκέψη καλή, σκέψη κακή
η επιρροή της δυνατή.
Το απέδειξε και η φυσική.
Κι αν δύναμη έχει ο πομπός
δέκτης είμαι εγώ κι αδιαφορώ.
Το σήμα ας πάει στο Θεό.*

Κοιμήθηκα με μια κουκουβάγια

*Στα δίχτυα του μυαλού μου,
λογισμοί, λόγια, εικόνες μέρας
μπλέχτηκαν, μπερδεύτηκαν
και άκρη εγώ δεν βγάζω.*

*Στο παραθύρι έγειρα σκεπτόμενη,
κοιτώντας το φεγγάρι.
Ττουρνό μόνο σαν ξύπνησα,
όλα είχαν μπει σε τάξη.*

*Νόημα πήρε η στιγμή
και πήρα κι αποφάσεις.
Δυο μάτια αντίκρισα σοφά,
τα κοίταξα και φύγαν.*

Λυτρωτικά δάκρυα- Ευεργεσία ζωής

Για ποιον κλαις μάτια μου;

Για ποιον χύνεις το πολύτιμο αίμα της ψυχής σου;

Για ποιον γερνάς το σώμα σου;

Για ποιον αξίζει να αυτοκαταστρεύεσαι;

Για σένα μόνο για σένα και για άλλον κανένα.

Για σένα κλάψε όσο θες.

Για σένα επούλωσε όλες τις παλιές, βαθιές, καλά κρυμμένες πληγές.

Για σένα λύτρωσε την υπόλοιπη ζωή σου.

Τί κι αν γέρασες λίγο εξαιτίας τους.

Είναι δάκρυα ευεργετικά. Τυχεροί αυτοί που θα τα χύσουν.

*Είναι απόδειξη ότι οι πληγές αναγνωρίστηκαν έκλεισαν
και κανείς δεν θα τις εκμεταλλευτεί πια εναντίον σου.*

Αν νέο σε βρήκαν, βλέπεις πολλά χρόνια χαράς μπροστά σου.

*Αν πάλι γέρος τα γεύτηκες, ξέχνα το σύντομο πικρό παρελθόν σου
και ζήσε με ουσία ότι έμεινε.*

*Να ξέρεις πως πολλοί έφυγαν χωρίς να λυτρωθούν,
είναι αυτοί που αισθάνονταν πως κάτι τους έλειπε μέχρι το τέλος,
είναι αυτοί που φοβήθηκαν περισσότερο το θάνατο.*

Να ευγνωμονείς τους προικισμένους ανθρώπους που τα προκάλεσαν.

Να ευγνωμονείς τα σοφά βιβλία που διάβασες.

Να ευγνωμονείς τις πολύτιμες εμπειρίες που σε ξύπνησαν.

*Και ο ευεργέτης που λύτρωσε την ψυχή σου θα αισθανθεί ευεργέτης του
σύμπαντος.*

Ναρκωτικά μου και αποτοσίγαρά μου

*Στα αυλάκια του νου
κύλισε η γνώση,
μόλις αμφισβήτησα
κάθε δεδομένη ζωή.*

*Των βιβλίων νοήματα
διάλεξα εκτίμησα,
μέσα μου έκρηξη
ξεκόλλησα, ξεφρίκαρα.*

Βιβλία τα ναρκωτικά μου και τ' αποτοσίγαρά μου.

*Με αγάπη την γνώση
παντού διασκορπάω,
πυκνώνω σε ποιήματα,
σε blog αναρτάω.*

Βιβλία τα ναρκωτικά μου και τ' αποτοσίγαρά μου.

*Κάθε υποψία ερευνώ διασταυρώνω
η αλήθεια να μείνει
κι ας μην υπάρχω, καμαρώνω.*

Βιβλία τα ναρκωτικά μου και τ' αποτοσίγαρά μου.

*Το νου μου ενώνω
με του συγγραφέα
υπάρχει ή όχι
είναι μόνο ιδέα.*

Χαρά και Πόνος, Αξίζει να ζεις

*Βγές απ' το λήθαργο,
κυνήγα το απίθανο,
ζήσε το όνειρο,
νιώσε χαρά.*

*Τόλμα και ρίσκαρε,
τον φόβο αφήφησε,
κι ας πονέσεις,
όσο η χαρά.*

*Χαρά θα νιώσεις
ως τα βάθη της γης,
ο πόνος μένει επιφανής.*

*Αν πάλι μείνεις αδρανής,
χαρά και πόνος αφανής.
Για σκέψου πώς αξίζει
να ζεις!*

*Παράπονα, γκρίνιες
στον εαυτό σου,
εσύ επέλεξες
τον θάνατό σου.*

Τη λίμνη της γνώσης, η αγάπη σύρει

*Με όσους της αγάπης πάρε-δώσε είχα,
στης καρδιάς μου τα φύλα έγγραψαν,
με γραφή ανεξίτηλη.*

*Κι όση γνώση στη ζωή συνάντησα,
έγινε λίμνη μέσα μου ερημική και αυτάρκης.*

*Της αγάπης μου ο χείμαρρος,
μαζί του θα τη σύρει για τη θάλασσα.*

*Λίμνη που δεν σύρεται και στη σιωπή της μένει,
βούρκος, φαρμάκι γίνεται ,
τα ζωντανά της πνίγει.*

Αρρώστια του σώματος, προφητεία

Θύμωσες σώμα μου μαζί μου, αρρώστησες και είναι ντροπή μου.

Πρώτο κατάλαβες την απογοήτευσή μου, μετά η καρδιά και η νόσή μου.

Έχασα τα όνειρά μου, συμβιβάστηκα με την ασφάλειά μου.

Πέθανε ο έρωτάς και είναι αλήθεια, έμεινα εδώ από συνήθεια.

Χάθηκε το όμορφο παραμύθι, παράταση τέλος και δικαιολογία.

Η αρρώστια του σώματος, προφητεία, έληξε του έρωτα η πορεία.

Μούφα αποδείχτηκε κι ο θαυμασμός μας, για του ενός του άλλου το εγώ μας.

Ήταν ανίκανος να μας κρατήσει, αυθεντική αγάπη να ξυπνήσει.

Απογοητεύτηκαν τα όνειρά μας, ανήμπορα για τον έρωτά μας,

σύντομα θα καταλάβουν, είναι ανήμπορα και για την λευτεριά μας.

Κόλαση μαζί να ζούμε, χωρίς έρωτα κι ελευθερία να γευτούμε.

Έ ρ η μ ο ς

Η μοίρα μ' έριξε με αλεξίπτωτο, σε έρημη έρημο να κυνηγάω το ανύπαρκτο.

Πως να πω προς τα που πάω, λαβύρινθος η έρημος κενό όπου κοιτάω.

Δυσκίνητος χρόνος χωρίς στόχο και ουσία, βασίζομαι μόνο στην φαντασία.

Α να! караβάνι, πολλά λόγια παραμύθια, η διαίσθηση λέει καμία βοήθεια.

Τη τύχη και άλλο, πολλές πράξεις μα κατήφεια, μήπως να διάλεγα τα παραμύθια;

Καλά που υπέμεινα τις απογοητεύσεις το τρίτο γοήτευσε όλες τις σκέψεις.

Το σώμα τους όλο χαμογελούσε, τα λόγια λιγόστευαν τις πράξεις μετρούσε.

Μαζί τους συνέχισα τρελή πορεία, η λογική δεν φέρνει την ευτυχία.

Πορεία Καρδιάς

Καρδιά βρήκες, ζωγράφισες

Πιο κόκκινη απ' το αίμα

Λιώνεις, λιώνει σαν ένα

Στόχος ζωής για σένα

~

Πήρες διαβήτες, χάρακες

Μέτρησες τις άκρες

Χρωμάτισες τις διαδρομές

Και τις τυφλές τις στράτες

~

Το σάκο γέμισες χαρά

Περπατάς στους χάρτες

Βουνά, βράχια θάλασσες

Πορείας σου, ξεκάτες

~

Κουράστηκες, κατσούφιασες

Τώρα βγάλε τις κάλτσες

Πιες νερό χαράς

Βούτα στην ευτυχία

~

Είναι μακρύς ο δρόμος σου

Η Αγάπη σου είναι μια

Σε θέλει νιο και όμορφο

Χωρίς θλίψη καμία

~

Στις μάγισσες, στα μέντιουμ

Κλείσε γερά τ' αυτιά σου

Όλα τα υπερφυσικά

Μαυρίζουν την καρδιά σου

~

Απόλαυσε την στράτα σου

Κάθε γωνιά του χάρτη

Κι ας φτάσεις λίγο πιο αργά

Η Αγάπη θα υπάρχει...

*Υ.Γ.: Όσο ο δρόμος μεταρσιώνει το Είναι... Η Αγάπη ατόφια
υπάρχει... Οδύσσεια χωρίς Ιθάκη, ανάξιο λόγου βιβλιαράκι...*

Γνώση, ρότας οδύνη

*Διάβηκα δρόμους δύσβατους, με πολλά αγκάθια
Επέλεξα την ρότα μου, αρνήθηκα παλάτια
Πόνεσε το σώμα μου, κουράστηκε η ψυχή μου
Μόνιμη γνώση γεύτηκα, καμάρι η άρνησή μου
Τα παλάτια γκρέμισαν, στην πλάτη δεν κοιτάω
Γνώση, ρότας οδύνη μου, την ηδονή μετράω
Θερμή ακτίδα η μουσική, τους πόνους χαλαρώνει
Δώρο φέρνω απ' τη ρότα μου, φιλία που τυφλώνει
Λαμπερό χαμόγελο, που την κακία σκοτώνει
Ψίθυροι οι πράξεις μου, το σύμπαν ενοχλούνε.*

Πυρετός για την αλήθεια

Πονάει το κεφάλι μου, γυρίζουν τ' άντερά μου

Αστραπή με χτύπησε, αλλάζουν τ' όνειρά μου

Σκέψεις, ιδέες δυνατές παιδεύουν το μυαλό μου

Λόγια, εικόνες έντονες προβάλλονται εντός μου

Κλονίζονται οι αξίες μου, θεριεύουν τα πιστεύω

Ανατροπή στο Είναι μου, γνωρίζω την αλήθεια

Πυρετός με έκαψε, το σώμα αντιδράει

Κάπως έτσι και οι λαοί αρνούνται την αλήθεια

Μέχρι να την ασπαστούν, να την δουν συνήθεια

...και ο πυρετός να πέσει.

Ποια απ'όλες τις μορφές σου:

Κάθε φορά που με κοιτάς, είσαι και κάποιος άλλος

Κάθε φορά που μου χαμογελάς, είσαι και κάποιος άλλος

Κάθε φορά που σ'αγγίζω κι οι ανάσες σου τρυπούν το στρώμα, είσαι και κάποιος άλλος

Κάθε φορά που ακούς την καρδιά, κρυμμένος στην αγκαλιά μου, τα αχ σου με ταραίζουν πióτερο από κάθε σ'αγαπώ σου, είσαι και κάποιος άλλος

Κάθε φορά που το βλέμμα σκοτεινιάζει, που αγριεύεις, που θυμώνεις, που απειλείς ότι θα μας σκοτώσεις, με ταραΐεις πióτερο από τα χάδια σου όλα, είσαι και κάποιος άλλος

Κάθε φορά που τα χείλη σιγοψηθιρίζουν άδολης Αγάπης λόγια, ταραΐομαι λιγότερο απ'τίς σιωπές σου

Κι όλο αναζητώ την ασυνείδητα αληθινή απ'όλες τις μορφές σου...

Το Είναι σου μέτρα

Ο χρόνος είναι απάτη, τα φαινόμενα οφθαλμαπάτη

Το Είναι σου μέτρα, πάρε χαράς μέτρα

Λόγια, λόγια, όλο λόγια, της ψυχής ανεμολόγια

Περιγράφουν ένα άστρο, μα στο νου ουρανός με κάστρο

Σκέψου εσύ, εσύ για σένα σκαλοπάτια διπλά ανέβα

Το Είναι σου μέτρα, αισθάνσου και γέλα

Αισθάνσου τις διαθέσεις και όλες τις προθέσεις

Στην αλήθεια σου ζήσε για τους άλλους διάφανος να είσαι

Το Είναι σου μέτρα, ονειρεύσου και πέτα

Τα όνειρά σου μέτρα, ονειρεύσου και πέτα

Τα όνειρά μας ζούμε, μπλέκονται και τ' ακολουθούμε

Ραντεβού στο όνειρο κι ας είναι παμπόνηρο.

Ἦθους κανόνες...δένουν αισθήσεις

Κάθε έθνος κι άλλο ήθος, γέμισαν τα "πρέπει" πλήθος

Φωνάζουν όλοι για το καλό σου, μα ποιος ν'αντέξει τον Εαυτό του

~

Μάτια γυαλίζουν, σώματα τρέμουν, ψυχές κραυγάζουν ασφυκτιούν

Δένουν κανόνες τις αισθήσεις, με παραιθήσεις ζωές δεν ζουν

~

Γέμισε το πνεύμα παπαρούνες, σπίθες στο σώμα αναπηδούν

Έσκασε ο θάνατος, μ'έκρηξη μοιάζει, ανάσταση αναστήματος υπερτερεί

~

Της μουσικής ανεβαίνουν οι σκάλες, της ποίησης λέξεις χορεύουνε ποπ

Ψυχή που ξεφεύγει το σκοτάδι, νικά το αιώνιο, η τιμή ακριβή...

Αφορμή κι αιτία

*Στα πλακάκια του ντουζ
Γλιστράει η πλάτη κι η σκέψη
Δέκα λεπτά η μοναξιά
Βρήκε χώρο να κλέψει
~
Κρύφτηκα μέσα στους ατμούς
Θολώσανε τα μάτια
Δάκρυσε το όνειρο
Μ' έκανε κομμάτια
~
Μούσκεψε το σώμα μου
βράχηκε η φωνή μου
Λαϊκό άσμα τραγουδώ
Χορεύει η θύμησή μου
~
Δώσε μου χρόνο να σκεφτώ
Αφορμή κι αιτία
Να χαλαρώσω τις κλωστές
Το ρου της ιστορίας
~
Κρύβεσαι, μονολογείς
Πίσω απ' τον διπλανό σου
Μίλα πιο ξεκάθαρα
Βοήθα τον εαυτό σου
~
Δέκα λεπτά είναι αρκετά
Να βρεις για να σκεφτείς
Ν' αλλάξεις το ρου
Ιστορίας συμπαντικής*

Κομμάτια Ευτυχίας

*Στο παζλ της καρδιάς μου χωράνε πολλά,
της αγάπης κομμάτια, κρυφά φανερά.*

*Κι εσύ διεκδίκησες της καρδιάς μου γωνία,
κι επάξια κέρδισες κομμάτι ευτυχίας.*

*Κομμάτια χαρίζω σε όσους αξίζουν,
χωρίς ανταλλάγματα ποτέ να γυρίζουν.*

*Τα ανταλλάγματα μου είναι περιττά
μόνο που δίνω γεμίζω χαρά.*

*Το γέλιο να βλέπω να λάμπουν απλά
κι εξαιτίας μου αν είναι γελάω διπλά.*

*Στο παζλ της καρδιάς μου κομμάτια προσθέτω,
παλιά και νέα τα δένω σφιχτά,
δίνουν πόνο δίνουν δάκρυ
μα ας βιώνουν χαρά.*

*Κι εσύ διεκδίκησες της καρδιάς μου γωνία,
κι επάξια κέρδισες κομμάτι ευτυχίας.*

*Μόνη γεννήθηκα, μόνη θα φύγω,
τα κομμάτια χαρά για να δίνουν θα μείνουν.*

Έζησα Τρόμο

Έζησα τρόμο,

σιώπησα,

έγλυψα τις πληγές μου.

Οι γύρω μου ανάξιοι

για να τις γιάνουν είπα.

Έζησα τρόμο:

Ψέματα , όνειρο-εφιάλτης

που σαν τέτοιο ξεθώριασε,

σαν πέρασε ο χρόνος.

Τον πόνο έκανα χαρά

και την πληγή λουλούδι,

που άνθισε και μύρισε,

σαν να 'τανε ζουμπούλι.

Οριστικά μον μ' άλλαξε

την σπίθα μες το βλέμμα.

Ωρίμασα λεν πρόωρα,

κι οι ανάξιοι με θαυμάζουν.

Τις αναμνήσεις σμίλεψα

με περισσή την τέχνη.

Θύμησέ μου να Ζήσω

Θύμησέ μου να ζήσω...

Όταν τον πόνο μισήσω

Δική μου δημιουργία, η διαρκής μελαγχολία

Πώς μ'αναγκάζεις με βία, σε αυθόρμητη αισιοδοξία:

Βγάζεις "εκτός Εαυτού", το χέρι του στιχουργού.

~

Θέσεις, δόξα και πλούτη, της φυλακής η αιτία

Γιατί αφήνεις στην λοταρία, της αυτογνωσίας ευτυχία:

Με περισκόπιο υποβρυχίου δες στου σώματος τα τοιχεία

Του θανάτου η φοβία, προκαλεί κάθε μελαγχολία

~

Κοίτα του κόσμου μας τα φυσικά, ξέχνα τα τρομακτικά υπερφυσικά

Ζήσε τώρα ιδανικά, φιλοσόφησε, μίλα για τα κοινά

Αρνήσου κάθε σίγουρη γνώση, αράχνης φωλιές

Στο νου έχει στρώσει

...το χέρι ας λερώσει

Δούρειος Ίππος

Το Άστρο Είναι Εκεί

Σε σύννεφο παθών έχει κρυφτεί

Νικά η Αγάπη θα φανεί

Στόχος ολότητας, τον σκέφτηκες υπ'άρχει

Δεν έτυχε, δεν προβλέφθηκε

Πόλεμος, ρίσκο ακροβασία για θηρία

Το φαίνεσθαι ά λογο, ξεγελά

Το είναι αρκεί να Είναι κατακτά

Όραση, σ'εγρήγορση βλέπει Πέρα...

Ησυχία, δυναμώνει την αντίληψη...

Και αν το Είναι από μόνο του κατακτά

Το φαίνεσθαι καράβι με πανιά...

Πλέει σε πελάγη ανοιχτά

Ελευθερίας γαλήνια νερά

Ηδονή το να υπ'άρχεις απλά...

Αγάπη Νίκησε

Κι εγώ σου γνέφω στο καλό, μικρό παράπονό μου!

Η Αγάπη είναι πόλεμος, δεν το 'ξερες μωρό μου;

Εσύ θέλησες θριάμβο, δίχως να πολεμήσεις...

Σημαία σήκωσες νωρίς, έχεις πληγές να γλείψεις!

~

Ο εγωκεντρισμός είναι παιδί της λύπης, κι εσύ λείπεις καιρό...

Καιρό εγκαταλείπεις...από μέσα μου ποτέ δεν λείπεις!

~

Η Αγάπη σου είναι ιερή, μα ζεί στην εφηβεία

Παρεξηγείτε εύκολα, δράμα και αγωνία

Απογοητεύεται, προτού να γοητεύσει

Ξέρει μονάχα ν' απειλεί για άγριες διαθέσεις

Δεν βλέπει, είναι τυφλή, σε άλλου άβολες θέσεις

~

Θα μείνω εδώ για να γυρίσεις!

Να ωριμάσει, ελπίζοντας, η ενήλικη εφηβεία...

Μέσα μου συνειδητά, θριάμβευσε η Αγάπη

Νίκησε στον πόλεμο!

Κοίτα τα άστρα! Άκου την μελωδία!

~

Κι εγώ σου γνέφω στο καλό, μικρό παράπονό μου!

Έλα και φίλησε γλυκά, το χαμόγελό μου!

Στα Αν πάρε απόφαση

*Σε όλα σου τα αν πάρε μια απόφαση,
βούτα στα δύσκολα, μην κρατάς απόσταση,
παράτα τα εύκολα, την σύντομη ευχαρίστηση,
ζήσε τα όνειρα, με μια ανάσα βούτα.*

*Αυτή είναι χαρά, αυτή είναι ευτυχία,
με τον εαυτό σου να γελάς σε όλους να χαμογελάς,
ας' τους άλλους να ψάχνουν την μυστική σου συνήθεια.*

*Να ευγνωμονείς τους ανάξιους που σέ γραψαν στην
τρελή σου πορεία, τα κατάφερους μόνος σου,
μόνιμη γνώση, μόνιμη ευτυχία.*

*Σε όλα τα αν πάρε μια απόφαση,
πάτα γκάζι στη ζωή τον εαυτό σου σώσε,
απίστευτη χαρά νιώσε.*

Περίμεναν... Περιμένουν

Περίμεναν...

Να μην αντέξω την σιωπή

Σαν ψάρι να βγω απ' το νερό

Να πω ό,τι βαραίνει την καρδιά

Καμάρι μου, που άντεξα

Στα τρομακτικά τους μέσα

Στα ελκυστικά τους θεάματα

Εναντίον μου

Μάταια

Αναγκάστηκαν να παραδεχτούν την ήτα τους

Επικράτησε ως τώρα η ηρεμία

Οι εχθροί όμως Περιμένουν...

Αν ανακατέψεις τα μαλλιά μου, θα βρεις τα πολυβόλα τους...

Αετός γεννήθηκα και αετός θα φύγω

Αετός γεννήθηκα και αετός θα φύγω.

Ελεύθερος και μοναχός από ψιλά να βλέπω.

Να βλέπω εσάς τα πρόβατα και τα φυτά για πάντα.

Πρόβατο έγινα κι εγώ με κέρδισε η ομάδα.

Και φυτό κατάντησα, μόνιμα αδρανούσα.

Όλο με ακρωτηρίαζαν μα οι ρίζες να υπάρχω με κρατούσαν.

Η φύση μου δεν είναι αυτή. Τα ένστικτα πιέζουν.

Αετός γεννήθηκα και αετός θα φύγω.

Ελεύθερος και μοναχός από ψιλά να βλέπω.

Να βλέπω εσάς τα πρόβατα και τα φυτά για πάντα.

Τα πρόβατα αμφισβήτησα σαν μαύρο με κοιτούσαν.

Τα φυτά με ζήλεψαν με κρίναν και αδρανήσαν.

Τα λόγια δεν ακούγονταν, οι πράξεις δεν αρκούσαν,

θα γίνω σύντομα αετός την τέχνη να θαυμάσουν.

Κι εσάς που πολύ αγάπησα και μ' αγαπήσατε ίσως,

μέσα μου θα σας κλείσω την ερημιά ν'αντέξω.

Δαγκώνω Φρούτο Ζωής

Κουκούτσι πικρό, καρδιάς το κενό

Δαγκώνω τυχαία, η αδικία πονά

Φρούτο γλυκό, ρουτίνα να σπας

Ρισκάρεις, γελάς με γλύκα ξεχνάς

Σκουλήκι ξινό, σημείο κρυφό

Ουπς! Δεν το είδα... Τρύπωσε σε φλούδα ρουτίνας

Φλούδα νόστιμη αγάπης, προστατευτικά αγκαλιάζει

Κουκούτσι πικρό, φρούτο γλυκό, σκουλήκι ξινό

Ακροβασία σε δέντρο ονειρικό....

Γλίτωσε φωτιά και νερό...

Κομματιάστηκε σε στομάχι σκοτεινό...

Φρούτο μεγάλο, φρούτο μικρό...

Επιλέγεις αν θα είσαι

Το πικρό, το γλυκό, το ξινό, το νόστιμο, στομάχι σκοτεινό ή δέντρο ονειρικό

Δαγκώνω μπόλικο φρούτο γλυκό ζουμερό, η χαρά να νικάει το ξινό, το πικρό

Δαγκώνω φρούτο λαχταριστό, σάπιο μη μείνει σε χύμα νεκρό...

Χρυσό μασίφ, κουκούτσι ύπαρξης...

Η φλόγα σας λειαίνει...

Δεν παραμορφάει!

Μαμά σε Θλίψη

Η ίδια είμαι δεν έχω αλλάξει.

Ένα μωρό τόσο σας έχει τρομάξει;

Τί με κοιτάτε σαν την μαμά σας;

Τί μ' αποφεύγετε δεν είμαι σκιά σας.

Οι ευθύνες δικές μου, δεν τις φορτώνω.

Μου φτάνει η ρουτίνα που μ'έκανε σκόνη.

Μου λείπετε όλοι κι αυτό με πληγώνει.

Αποθέματα έχω στο μωρό για να δώσω.

Μα συνέχεια αδειάζω χωρίς να φορτώσω.

Νεκρώνει η ψυχή μου αδειάζει το σώμα.

Με φαί' δεν γεμίζει, περιμένω ακόμα.

Τα συναισθήματα λείπουν

αν δεν 'ρθείτε κοντά μου,

πως να επανέλθει η ομορφιά μου.

Αρρωσταίνει το σώμα και η καρδιά μου,

δεν θα πεθάνω κάτι πρέπει να κάνω.

Ζωντάνια νιώθω μόνο όταν ματώνω,

τις σάρκες μου σκίζω μα δεν νιώθω πόνο.

Άλλαξα φίλους, συγγενείς διώχνω

για όσους δεν νοιάστηκαν δεν έχω χρόνο.

Κάνω μόνο ό,τι εκτιμάω,

αυτοεκτίμηση βρήκα, χαμογελάω.

Πλέον έχω να δώσω και να ξαναδώσω

χωρίς καθόλου σταφίδα να νιώσω.

Της Ελευθερίας τα λουριά

*Λύρο, το λεν το πρώτο,
μας δένει με τη μάνα,
της λευτεριάς ορίζει τις κινήσεις.
Δίνει ζωή κι ελπίδα , ανάγκη είναι κι εξάρτηση.
Μα σαν κοπεί ειν' θάνατος ή απόλυτη ελευθερία;*

*Τα επόμενα είναι αόρατα,
δένουν όλες τις σχέσεις
με φίλους, με συγγενείς , συντρόφους συνεργάτες,
της λευτεριάς ορίζουν τις κινήσεις.
Δίνουν ζωή κι ελπίδα , ανάγκη είναι κι εξάρτηση.
Μα σαν κοπούν ειν' θάνατος ή απόλυτη ελευθερία;*

*Χοντρά τα θέλω και μακριά
να μην στεναχωράν.
Το μήκος και το φάρδος τους,
μας γίνονται συνήθεια.
Δικές μας αποφάσεις!*

Πόνος, αναμένει χαρά ισάξια

Υπάρχουν στιγμές,

δύσκολες, τρομακτικές,

ταράζουν το σύμπαν,

ο πόνος αβάσταχτος.

Πόνος βαρύς, για ζωντανούς,

σαν γίνει γνωστός,

βρίσκει συμπαράσταση.

Υπάρχουν στιγμές,

δύσκολες, τρομακτικές,

που μένουν κρυφές,

ο πόνος αφόρητος.

Πόνος βαρύς, για δυνατούς,

σαν μένει μυστικός,

ποτέ δεν μοιράζεται.

Πόνος κρυφός ή φανερός,

όποιος αντέξει,

να περιμένει χαρά ισάξια.

Περιμένοντας την Ευτυχία

Θα περιμένω,

να 'ρθει

ο χρόνος που δεν θα 'χει εποχές,

να 'ρθει

ο χειμώνας που θα μοιάζει καλοκαίρι,

να 'ρθει

η βροχή που δεν θα μοιάζει με δάκρυ,

να 'ρθει

η στιγμή που θα μοιάζει αιωνιότητα,

να 'ρθει

το αύριο που κανείς δεν θα μας φοβίζει για το θάνατο,

και τότε όλος ο κόσμος θα ξέρει...

Κακία μόνο

*Το δίκιο σου γύρεψες,
ψύχραιμα το σχεδίασες,
με εκδικήθηκες
με ενοχή καμιά.*

*Αυτό το πρόσωπο,
τόσο απρόσωπο,
δεν το ξανάδα
καμία βραδιά.*

*Κενός από αισθήματα,
κακία μοίραζες,
σε όποιον περνούσε,
από την ματιά σου μπροστά.*

*Δικαιοσύνη το 'λεγες,
μα τι κατάλαβες,
αλλοτριώθηκες
για πάντα πια.*

*Είχες και άλλη επιλογή,
να παραμείνεις αδρανής!
Δεν την επέλεξες,
και που κατέληξες,
στην απέραντή σου μοναξιά.*

Π ό ρ τ α

Φρίκη να παγιδευτείς, πίσω απ' την πόρτα της ζωής

Γιατί δεν τόλμησες να βγεις, φοβάσαι μόνος μην βρεθείς

Φοβάσαι πίσω όποιος μένει, χωρίς εσένα τί θα γίνει

Πάνω σου έχτισε τη ζωή του, ζηλεύεις κάθε νέα δική του.

Σχέση με φόβο χωρισμού αδύναμο θεμέλιο συσχετισμού, δύναμη προσωπικού αφανισμού

Χειρότερη απ' τη μοναξιά, πόρτα χτισμένη με καρφιά, να προσπαθείς να τ' αποφύγεις, μα δεν τολμάς έξω να φύγεις.

R[Πόρτα είναι άνοιξέ την , εσένα σκέψου τράνταξέ την

Ψευτοαδυναμίες της και ενοχή σου, άρρωστη η σχέση της ζωής σου

Γκρίνια, θυμός και τσακωμοί δύσκολο μοίρασμα γιορτής, παρηγοριά μιας νυκτής.]R

Η Αόρατη Κόρη

*Κόρη μπήκε στο ποτάμι, χαρούμενη, τσαχπίνα,
όλοι την θαύμασαν, όλοι την άγγιξαν
καθώς στο ρεύμα της καρδιάς παρασυρόταν.*

*Στα βράχια σαν ρίχτηκε, έπαψε να κινείται,
την μάλωσαν, της θύμωσαν, ταμπέλες της κολλήσαν.
Αυτή για την αγάπη τους, άλλαξε πορεία,
μα έχασε η δύστυχη το ρεύμα της καρδιάς της.*

*Πίστεψε στα λόγια τους, έγινε όμοιά τους,
το τέλειο κυνήγησε, πέθανε η τσαχπινιά της.*

*Το κλάμα της ακούστηκε μέχρι πέρα στα δάση,
κανείς δεν την θαυμάζει πια , κανείς δεν την αγγίζει.
Το ρεύμα ψάχνει της καρδιάς ν' ακολουθήσει πάλι.*

*Ευθύνη πήρε πάνω της που άκουσε Σειρήνες .
Πέταξε μακριά το "φταις", "ναι " έκανε το "ίσως".
Τώρα αγάπησε πολύ , χωρίς πίσω να ζητάει.
Δεν είναι το ιδανικό να μ' αγαπάνε όλοι.*

Και από Αόρατη έγινε πάλι ξανά τσαχπίνα.

Ο καρκινόπληκτος

Θες να δηλητηριάσεις το σώμα σου με ναρκωτικά;

Θες να μαυρίσεις τα πνευμόνια σου με καπνό;

Θες να σαπίσεις το συκώτι σου με αλκοόλ;

Θες να συμπαρالياστείς τρέχοντας με αυτοκίνητο;

Θες να παραφουσκώσεις κάθε σου λυποκύτταρο τρώγοντας μέχρι αηδίας;

Θες να κολλήσεις σεξουαλικό νόσημα κάνοντας ασύδοτα σεξ;

Θες να λιώσεις κάθε σου ζωτικό όργανο τρώγοντας αέρα;

Δεν θες το σώμα σου τελικά;

Δεν σου χρειάζεται;

Δωσ' το σε μένα!

Θέλω να ζήσω και το δικό μου πεθαίνει...έχει καρκίνο!

Φωτεινό πρόβλημα

Έδειξε στον γιατρό της πληγές του

*-Είναι όλες επουλωμένες, είπε, λίγο έλειψε να χαθείς για πάντα.
Λιγότερο Φώς, χαμήλωσε την ένταση.*

Αρκετό ουρανό ξεφόρτωσες στις ψυχές των ανθρώπων τελευταία!

-Δεν μπορώ να γίνω κάποιος άλλος!

*-Διάλλειμα κάνε...κινδυνεύεις...μαζί σου κι άλλοι...Είσαι ένα φωτεινό
πρόβλημα...Κρύψου όπως τ' άστρα... Τ' άστρα μας βλέπουν για άστρα δεν
το 'ξερες;*

-Μα θέλω να μάθω:

Πού τελειώνει το φως;

Πού τελειώνει η Αγάπη;

Πού τελειώνουν τα χρώματα;

Θα Είμαι Εκεί! Με ευθύνη του εαυτού μου...

Ας χαθώ για πάντα...

Για άλλους δεν ξαναπαίρνω ευθύνη, το υπόσχομαι...

Θα μιλάω μόνος μου και όποιος θέλει ας ακούει...

Όταν φοράς το στέφανο

Είσαι απόψε λαμπερή, γέμισες γύρω σου ζωή.

Βρήκες το άλλο σου μισό, βλέπω στα μάτια σου το φως.

Χαίρομαι με την χαρά σου, ν'αράξεις θέλεις στην φωλιά σου.

Το νου σου να μην αφεθείς στα "πρέπει" των άλλων και τα μη.

Κάθε σου ρόλο που πληρώνεις, βραβείο φωτοστέφανο βιώνεις.

Το φωτοστέφανο θα λάμπει όχι εσύ, την λάμψη σου κλέβει, την ζωή.

Μην γελιέσαι, την αγιοσύνη να αρνιέσαι.

Όταν φοράς το στέφανο, αρνήσου το φωτοστέφανο.

Σου κλέβει την λάμψη, το εγώ σου, αγνώριστη στο άλλο το μισό σου.

Δώσε 'σύ νόημα στο στέφανο, αρνήσου των άλλων το φωτοστέφανο.

Λογοδοτώ στον εαυτό

*Κάποια μέρα μου χες πει, το όνειρο ολόκληρο δεν ζεις αν είναι άλλους να
στεναχωρείς*

Ελευθερία όμως είναι εσύ να αποφασίζεις το όνειρο πώς θα γευτείς

Μην επιτρέπεις άλλους να ζουν με το δικό σου αίμα να ρουφούν

Ορίζοντας την ζωή σου και την κάθε επιλογή σου

Εκβιάζοντας με την ζωή τους την χαρά σου την γιορτή σου

Πάρε ευθύνη να χαρείς, πες την αλήθεια όσο είναι νωρίς

Πες μου αλήθειες για να σκεφτώ, αν το αντέχω, τι θέλω κι εγώ.

R{Σε έναν οφείλω να λογοδοτώ, στο δικό μου τον εαυτό

Για να είμαι ακόμη ζωντανή, έχω στη Γη αποστολή

Και ίσως αυτή δεν είσαι εσύ.}R

Σε Κήπο με Αισθήσεις

*Σκόνταψα στα κόλπα σου, για να με συγκινήσεις
Βρέθηκα ανάσκελα, σε κήπο με αισθήσεις
Με ζάλισαν τ' αρώματα, των λουλουδιών τα μύρα
Με θάμπωσαν τα χρώματα, στην ίριδα πλημμύρα
Με δρόσισαν τα χύματα, στο δέρμα ανατριχίλα
Με μάγεψαν ζουζουνητά, στ' αυτιά μια μελωδία
Και η ψυχή ξεχάστηκε, σε αισθήσεων πανδαισία
Κάπως έτσι την ψυχή γιάτρεψαν οι αισθήσεις
Μα και η ψυχή επούλωσε μοναδικά τις αισθήσεις.*

Του πόνου Αναλφάβητοι

Κοίτα πόσο πόνο η καρδιά έχει αντέξει

Κοίτα πόσο λίγη ζωή έχει κλέψει

Πόσο λίγο επηρεάζει

Πόση δύναμη δίνει με νοιάζει

Κάθε πληγή, μόνιμα αλλάζει

~

Του αύριο η ελπίδα σεθαυμάζει

Χαρά, του πόνου αντάξια στάθηκες

Κανένα πένθος δεν καταράστηκες

Στοχάστηκες...Σε νέα όνειρα θυσιάστηκες

~

Κοίτα πόσο ανέφικτο, σε σένα φαντάζει!

Κοίτα πώς με φως νικάς το σκοτάδι!

Του μίσους ο δρόμος πουθενά δεν βγάζει!

~

Γιατί αρνείσαι φοβάσαι τον πόνο;

Γιατί με παυσίπονα κρύβεις τον φόβο;

Γιατί με γιατρούς πνίγεις τον φόνο;

~

Δεν είναι ελάττωμα, είναι υγεία!

Της Φύσης δεν είναι παραφωνία...

Φυσική που δεν θέλει Χημεία...

Του πόνου αναλφάβητη, νηπενθής κοινωνία!

Δέντρο

Τις ρίζες μου έδεσα σαν να τανε κορδόνια

Να μην τραβάνε προς την Γη, να μην μου κόβουν χρόνια

~

Αγγέλοι με τραβήξανε στον ουρανό απ' τα κλώνια

Και ένα φτερωτό μωρό, με τόξο μου κάνει εμβόλια

~

Όσο περνάει ο καιρός και ο κορμός λαφρώνει

Το ύψος μου τεράστιο, τον ουρανό ζυγώνει

~

Πότισμα η Αγάπη σας που παίρνει όσο δίνω

Νικάει και το θειάφι σας , κάθε πληγή την κλείνω

~

Όταν με χαϊδεύετε, εγώ ανατριχιάζω, στα φύλλα χρώμα αλλάζω

*Όσο με ζυγώνετε, ζυγίζω τις προθέσεις, κλαδιά καμπυλώνω, σε φύλλα
αλλάζω θέσεις*

Χωρίς μια καλημέρα

Σώματα, ασώματα σε ρούχα δεν χωράνε

Στα ράσα περισσεύουνε, σε δαντελωτά πονάνε

~

Γυμνοί είναι πανέμορφοι, η σάρκα τους κεφάτη

Ο Ντόριαν απάτη...

~

Με μαδημένα τα φτερά πετάνε δεν πατάνε

Το θάνατο αψηφήσανε, με ύπνο τον νικάνε...

~

Η μελωδία τους γλυκιά, σιωπώντας κελαηδάνε

Κάθε πρωί ανασταίνονται, το βράδυ υπνοπεθαίνουν

~

Στα μάτια καθρεφτίζονται, τα θαύματα του κόσμου

Νιώθουν μπροστά τους άχρηστες οι μηχανές του χρόνου

~

Είναι κάτι άνθρωποι, σου φτιάχνουνε την μέρα

Μόνο μ'ένα χαμόγελο, χωρίς μια καλημέρα

~

*Είναι κάτι **άνθρωποι**, **βάλσαμο** η ύπαρξή τους*

Μίσος δεν τους άγγιξε, δεν θύμωσε η σιωπή τους...

Ομορφιά Vs Μελαγχολία

Νόμιζαν κατακτήσαν τις λίμνες μου

Και συνάντησαν τα ποτάμια

και μετά τα φράγματα

και μετά...

Δυσκολίες ατέλειωτες, απορίες αμέτρητες

~

Κα άλλες θα τους βάλω

Ν' αγωνίζονται σε άγνωστο τόπο

Ορθια, ακίνητη, μυστήρια

Εγώ γυναίκα μέσα στο παιδί

Που πασχίζω να θυμάμαι

~

Κάθε γη που παράτησα κατακτήθηκε

Πήγα πιο πέρα και πιο πέρα

Εσύ που κοιτάς απ' το διαμαντένιο παλάτι

Ήρθες, μεγάλωσες, φεύγεις μελαγχολικός

Μην ελπίζεις να σε σώσουν

~

Καθώς θα βλέπεις απ' το παράθυρο

Άνοιξες και Καλοκαίρια να φεύγουν

Μέσα απ' τους Χειμώνες σου

Παρηγορήσου μελετώντας

Το βάθος της Ομορφιάς μου

Τα άλογα που πέρασαν

Καλπάζοντας γι' αλλού

Το χιόνι

Το χιόνι δεν καταλύεται

Ούτε από τον πιο δυνατό.

Νεκροί ζύγισαν στην πικρή ζυγαριά

Την παιδική καρδιά

Έτοιμη να βαδίζει γοργά

Στο λευκό δρόμο

Να προλάβει πριν

Βροντήξουν πάλι μηνύματα

Απ' την καταχνιά

Να προλάβει όσο

Βλέπει στο χιόνι το ουράνιο τόξο

Κατάλυση...

Ύπαρξη Υγιής

Τελεία δεν έχει η γνώση

Ατελής στόχους μας έχει δώσει

Αναπάντητα ερωτήματα

Αναπόδεικτα θεωρήματα

Κόσμοι μικροί ανεξήγητοι

Νοητά, ανόητα νοήματα

Ευτυχίας δυστυχήματα

Της ζωής μας στοιχήματα

~

Τίποτα τυχαίο, μην αδιαφορείς

Σ' απελπισία θα βυθιστείς

Άκου το δικό σου σωστό

Νιώσε το στόχο σου

Γιατί συμβιβάζεσαι με το εφικτό;

Ενοχή, φοβία, τιμωρία;

Των άλλων Εγώ;

Θρησκείας πορεία;

Είσαι ό,τι γίνεσαι, πάρε ευθύνη...

Ελπίδα ελευθερίας γλυκό ποτήρι

Φαρμάκι, Αφάρμακο

Φαρμάκι μου 'δωσαν να πιω, χέρια πολλά και ξένα

Την πίστη μου την έχασα, ευθύς για τον καθένα

~

Θαμπώσανε την λάμψη μου, λάμψαν πολύ τ'αστέρια

Και το φεγγάρι με κοιτά σα' λιονταριού το μάτι

~

Για το καλό σου λέγανε, για το καλό του πάνθηρ

Μα το φαρμάκι, αφάρμακο κανέναν δεν θα γιάνει

~

Βάλσαμο στάζει στην καρδιά, σιγά σιγά σαν δάκρυ

Η βρύση είναι αστείρευτη σκοτώνει το φαρμάκι...

Αφανής σούπερ ήρωας

Θέλω πίσω το λιοντάρι

Το δυναμικό, τα "θέλω" που διεκδικεί, το τολμηρό

Την χαρά που οργανώνει, τα πάνω κάτω φέρνει στο λεπτό

Τον ήρωα θέλω, τον δικό σου εαυτό...

Διώξε τον γάτο που δείχνεις τον δειλό

Τον φοβητσιάρη, τον παράξενο, τον μικρόψυχο χαζό

Σου λένε για να επιβιώσεις "κάνε το χαζό"...

Έγινες ένα μ' αυτό

Έχασες τον ηρωικό από κουράγιο εαυτό!

Έτσι σ' έμαθαν της γενιάς σου τα παιδικά...

Ο Μπάτμαν να κρύβει με μάσκα χαρίσματα μοναδικά

Αληθινά

Να περνάει απαρατήρητος την μέρα κάνοντας το χαζό!

Μαγκιά είναι να μπορείς ο σούπερ ήρωας να είσαι και αφανής.

Περήφανος να 'σαι για τις δυνάμεις σου τις φυσικές

Δεν χρειάζεσαι υπερφυσικές

Ζήστες αόρατα

Αν δεν μπορείς, μακριά μου μείνε

Στο κοπάδι ηλιθίων αφανής, με ενοχλείς

Εγώ λιοντάρι σε ζητώ, αληθινό εαυτό

Κι από μακριά ας σε χειροκροτώ...

Δασκάλα μόνο η δυστυχία

Λόγια αγάπης, προτροπές

Η περηφάνια αμέλησε χθες

Η δυστυχία δασκάλα απ' τις χρυσές

Αναπτύσσει δυνάμεις εσωτερικές

Άνοιξαν πια όλοι δρόμοι

Ξύπνησαν μέσα μου οι προγόνοι

Δύναμη να πολεμήσω

Το δίκιο τους να διεκδικήσω

Μόνη μου στη δυστυχία

Όπως σε κάθε ευτυχία

Ψάχνω φίλους αληθινούς

Να μοιραστούνε, τολμηρούς

Ευθύνη μου είναι να χαρώ

Γνώσεις ποτέ να μην χρωστώ

Άξια των προγόνων θα φανώ

Αντάξια του θανάτου μου, όσο ζω

Δασκάλα μόνο η δυστυχία

Μην ψάχνεις γι' άλλη πια αξία

Ανέβα είναι ευκαιρία

Δύναμη η αυτογνωσία

Κλάψε μαζί μου, Γέλα μαζί μου

Αίμα μου να σε λογίσω

Τα δύσκολα εύκολα να θεωρήσω

Με το σύμπαν να συνωμοτήσω...

Χαρά στη Ρουτίνα, Ρουτίνα στη Χαρά

Κρύο το δωμάτιο, κρύο όλο το σπίτι

Κάθε πρωί που ξεκινώ της μέρας το τερτίπι

Φλόγα καίει την καρδιά, το σώμα δεν κρυώνει

Χορεύοντας ετοιμάζομαι, σφυρίζοντας περπατάω

Κεφάλτη φτάνω στην δουλειά, σ όλους χαμογελάω

Μην προβληματίζεστε, όλους σας Αγαπάω

Ανοιξιάτικα, χειμώνα φοράω

Για τα μάτια σας ομόρφυνα

Για μένα καλοπερνάω

Τα πάθη μας γελάω...

Τον χάρο ξεγελάω...

Ερωτική θέρμη σκορπάω

Το άστρο μου φιλάω!

Χαρά στη Ρουτίνα! Ρουτίνα στη Χαρά!

Καλέ τί κοιτάτε;...Βιαστείτε, να χαρείτε!

Ερωτηματικά Μακρόχρονης Σχέσης

Καιρός πάει που φρέσκια ένιωθες την χαρά σου...

Κρίσης ερωτηματικά, σου κουνάν το χέρι

- *Να ήταν μαγευτικός/ή όταν τον/την αγάπησα;*
- *Ή λόγω του νεαρού της ηλικίας διψούσα για μαγείες;*
- *Αν τώρα ξαναδιάλεγα, τον ίδιο άνθρωπο θα επέλεγα;*
- *Και τί εννοούμε "διαλέγω";*
- *Πόσο ελεύθερα διαλέγουμε;*
- *Σήμερα με αγαπά;*
- *Πόσο με κολακεύει σήμερα η αγάπη του συγκεκριμένου ατόμου;*
- *Αν ο άνθρωπος καθενός είναι δείκτης της αξίας του, πόσο αξιόλογος είναι ο δείκτης μου;*
- *Τότε με επέλεξε μέσα από πλήθος επιλογές ή δεν είχε άλλη επιλογή μπροστά του/της;*
- *Να αρχίσω απ' το μηδέν ή να μείνω πάντα θλιβερός/ή και αποτυχημένος/η;*
- *Τί λέει ο καθρέφτης, πόσο δρόμο έχασα;*

Νιώσε την καρδιά σου, την θαλπωρή αναζητά, την θέρμη στην αγκάλη.

Υπάρχω

Ήλιος λαμπερός, ο θάνατος ο ξαφνικός

με μάτια γυμνά τον κοίταξα,

θαμπώθηκα, ξύπνησα.

Άδεια μπουκάλια αλκοόλ,

βρήκαν το δικό μου εαυτό,

το γέλιο μου το παιδικό,

δεν χάνω ξανά εγώ.

Υπάρχω, και είναι αρκετό,

χαρούμενη μια ζωή να ζω.

Μια ζωή είναι αρκετή

να βγω απ' τη δική μου φυλακή,

είναι απλό δεν θέλει πολύ,

κρατούμενος και φύλακας εσύ.

Υπάρχω, και είναι αρκετό,

χαρούμενη μια ζωή να ζω.

Αγάπη δώσε, χαμογέλα

Ένα "κλικ" αρκεί,

μεγάλη θα είναι η αλλαγή,

το παρελθόν σβήσε,

το σήμερα απόλαυσε, ζήσε.

Αγάπη δώσεχαμογέλα.

Άκου την μελωδία της ψυχής,

αμαρτία είναι να μην ζεις,

αμαρτία είναι να μην χαρείς,

τα "πρέπει" διώξε, αγκαλιά δώσε,

χόρεψε, τραγούδα.

Αγάπη δώσε , χαμογέλα.

Σου λείπει...

Σου λείπει, η ομορφιά του άλλου

Σου λείπει, η δουλειά του άλλου

Σου λείπει, το ταίρι του άλλου

Σου λείπει, η Χαρά του άλλου

Σου λείπει, η γνώση του άλλου

Σου λείπει, η ελευθερία του άλλου

Και πάλι δεν τολμάς...Σκέφτεσαι

Θα την πατήσεις σαν το άλογο που κουράστηκε

Καλπάζοντας ελεύθερο και πήγε

Να το βάλουν χαλινάρι και σέλα

Ιππεύοντάς το μέχρι εξοντώσεως...

Όσο σου λείπει ο εαυτός σου, θα σου λείπουν τα πάντα!

Σοκάκι Χαράς

Ντύσου, χτενίσου, περιποιήσου, σκόρπα χαρά...τώρα κουνήσου

Το πεπρωμένο σου καρδοκεί, πίσω από τζάμι αδημονεί...τώρα κουνήσου

Άσε την πόρτα ανοιχτή, διώξε κακία, δέξου ζωή...τώρα κουνήσου

Όλα αλλάζουν κάθε στιγμή, κάθε σου κύτταρο, κάθε σκηνή...τώρα κουνήσου

*Προσαρμόσου, **δες θετικά**, φυτρώνει η ομορφότερη φραουλιά στην βρομερότερη γωνιά...τώρα κουνήσου*

Μη βλέπεις μόνο την σκοτεινιά, κι εκεί η πυγολαμπίδα λαμποκοπά...τώρα κουνήσου

R[Σοκάκι χαράς είναι η ζωή... Τώρα κουνήσου...Κ α θ υ σ τ ε ρ ε ί ς!

Χόρεψε...Δώσε ρυθμό...Ομορφιά δώσε κάθε λεπτό!}R

Πρόστυχη Παρηγοριά

Πρόστυχη η παρηγοριά

Σε απόγνωση καθήκον

Από καρδιά που δεν υγράνθηκε

Από μάτια που δεν κλάψαν

~

Υπομονή, κουράγιο άπειρο

Ζητάει οβολεμένος

Ο άπειρος πόνος, θέαμα,

του κάθε πικραμένου

~

Φίλε φύγε από 'δώ

Γύρνα απ' την άλλη

Τα λόγια σου ανυπόφορα

Θα σε μισήσω πάλι

~

Άσε με να παραδέρνω

Σε ελπίδα και σε φόβο

Σαν πολικός αστέρας

Το βλέμμα όποιος γέρνει

Ας μην τον παρασέρνει

~

Φλερτάρω με τον κίνδυνο

Το μέσα μου να ισιώσω

Νοσταλγός του μηδενός

Στο αφόρητο τώρα

Το αύριο ανηφόρα

Πάμε, έλα για τα καλύτερα

Έκανες να έρθεις μα το μετάνιωσες

Έμειναν τα όνειρά μου

Δυνατοί χτύποι στην καρδιά μου

Δάκρυα στα βλέφαρά μου

Ζωή που δεν δέσαμε με εμπειρίες

Μείνανε μόνο οι απορίες

Να 'σαι καλά όπου κι αν πήγες

Περιμένω άλλες θαρραλέες ελπίδες

Που δεν φοβούνται τα όνειρά μου

Ούτε τον χτύπο στην καρδιά μου

Χαρά να ζητούν στα βλέφαρά μου

Τη ζωή να δέσουμε με εμπειρίες

Τα δύσκολα να δούμε για ευκαιρίες

Πάμε, έλα για τα καλύτερα

Η ζωή φεύγει , κοίτα μακρύτερα.

~Πάθος, λογική, όνειρα~

Πάθος, λογική, όνειρα

*Πάθος λολό
κορμί θερμό
τη λογική νικάει.*

*Ανάλυσέ το,
διέλυσέ το,
πολύ πονάει.*

*Κάνε τη λογική σου
πάθος, νικά το πάθος,
σβήσε το λάθος.*

*Μόνο στη συνειδητή ζωή.
Στα όνειρα τα πάθη
επιστρέφουν βροχή.*

Πάθη, σκέψεις που κάνουν κύκλους

*Τα πάθη είναι εμμονές,
σκέψεις που κάνουν κύκλους.*

*Βάζεις στη μέση το ποτό
και γύρω του γυρίζεις
σα να 'τανε μαγνήτης.*

*Πάθη τρελά και ατέλειωτα,
μπορεί να σου κολλήσουν
με ό,τι υπάρχει γύρω,
Μα απ' αυτά πιο δυνατά
οι ανθρώπινες οι σχέσεις.*

*Φίλος θα είναι ή εχθρός,
παιδί σου είναι ή γονιός
ή και το ταίρι σου ίσως.*

*Μαγνήτες οι πιο ισχυροί
οι ανθρώπινοι μαγνήτες,
όπως και οι πλανήτες.*

*Κύκλους κάνει και η Γη
γύρω από τον Ήλιο,
καλό κακό εξίσου.*

*Όταν το πάθος πιο κακό
γίνει για τη ζωή σου,
στη λήθη πέτα το ευθύς
κάνε το εμπειρία.*

Ορίζοντες Γνωστοί

Βλεπόμεστε το ξέρω. Αγγιζόμεστε το ξέρω.

Οσμιζόμεστε το ξέρω. Ακουγόμεστε το ξέρω.

Οι αισθήσεις μας μιλάνε, ορίζοντες γνωστοί.

Μα η υπέρβαση είναι αλλού. Η μαγεία είναι αλλού.

Η ανακάλυψη είναι αλλού. Η εξέλιξη είναι αλλού.

Γεννιέται και έρχεται, πρώτα στον ανθρώπινο νου.

Και όταν γίνει η επιθυμία δράση,

ορίζοντες άπειροι.

Δέντρο της μοναξιάς

Είχα ένα δέντρο φουντωτό.

Είχα ένα μέρος να κρυφτώ.

Ώρες τα γούστα να γευτώ.

Ξένη στις γειτονιάς τον ιστό.

Ανάπηρο το αφήσανε μισό,

ταξίδι στο δικό μου εαυτό,

να κάνω πλέον δεν μπορώ.

Πλάτη την καρέκλα στους γείτονες

γυρνώ και στου τζαμιού τον

κατοπτρισμό το βλέμμα περιέργειάς

τους παρατηρώ.

Υπομονή το δέντρο που θα πάει

θα ξαναβγεί. Το τζάμι ως τότε

θα μου μάθει τη ζωή.

Με τις εμπειρίες φυλαχτό,

την μοναξιά θα καταφέρω να διαχειριστώ.

Στόχο έχω υψηλό, δέντρο μεγαλώνω

φουντωτό, την μοναξιά μου να διαχειριστώ.

Ορφανό, παιδί του κόσμου

Παιδί η ψυχή , κι ας γέρασα,

κλαίει ακόμα που γονείς δεν γνώρισε.

Πού να 'ξερε, κανείς δε μ'είπε ως τώρα,

πως τα πρέπει και τα καλούπια γλίτωσε,

πως κάθε παιδί που γεννιέται είναι παιδί του κόσμου.

Ελευθερία απόλυτη έζησε,

ελευθερία πολυσήμαντη,

που λίγοι γνώρισαν.

Τζάμπα μάτωνε η ψυχή μου τόσα χρόνια.

Βιασμός της Μοναξιάς

Βιάζετε την μοναξιά μου, ταρακουνάτε τα νερά μου

Γωνιά δεν έχω να κρυφτώ, τον εαυτό μου πώς να βρω

Έχει δεν έχει φασαρία, μας νίκησε η τεχνολογία

Έχει δεν έχει φωτισμό, το σώμα είναι φανερό

Περνάει κάθε υλικό

Μάτια, αυτιά, γλώσσες παντού, να μας τρελαίνουνε το νου

Τα ρούχα των ρόλων πως να βγάλω, να με κοιτάτε δεν γουστάρω

Αφήστε με λίγο μ' εμένα, να βρω την αλήθεια, να ξεχάσω το ψέμα

Βιάζετε την μοναξιά μου, ταρακουνάτε τα νερά μου

Γωνιά δεν έχω να κρυφτώ, τον εαυτό μου πώς να βρω

Παγκόσμια η τιμωρία, στο σύμπαν ψάχνω άλλη γωνιά

Καλύτερα με τους αγγέλους, θα 'χουν για μένα ένα μέρος

Κάπου επιτέλους να κρυφτώ, τον εαυτό μου αναζητώ

Να νιώσω ανθρώπους που αγαπώ, σε έναν κόσμο μυστικό!

Βιάζετε την μοναξιά μου, ταρακουνάτε τα νερά μου

Γωνιά δεν έχω να κρυφτώ, τον εαυτό μου πώς να βρω

Τ' αστέρια ζηλεύω και τα φοβάμαι, γαλαξίες ή δορυφόροι να 'ναι;

Σε πόσα μίλια να πετάξω σε ήσυχο κόσμο να αράξω;

Σε άλλο ήλιο θα ηρεμήσω, τον εαυτό μου να γνωρίσω, την περίεργιά σας θα νικήσω!

Η αξιότερη από τις αστραπές

*Του έρωτα η αστραπή όταν σε βρει,
μην την αμελήσεις.
Από αυτήν πιο δυνατή δεν θα συναντήσεις.
Το όνειρο κυνήγα το,
αξίζει να το ζήσεις.
Και ότι διασώσεις απ' αυτήν,
αξέχαστο αιώνια θα μείνει.*

Ουσία, σε μια φωτογραφία

Στην αρχαιότητα έμαθα, διαπρέπανε ο γλύπτες

Σμιλεύανε το μάρμαρο, με περισσές καμπύλες

Υγεία να δείχνουνε χαρά γαλήνη κι ηρεμία

Μελέτησαν την ομορφιά, να έχει συμμετρία

Και έδωσαν στα πρόσωπα, μια σοβαρή μαγεία

Να δείχνει είπανε ο νους, πως έχει μια σκέψη

Όταν ο άνθρωπος γελά, ασχήμια τον κατέχει

Ελεύθερα ο νους τρέχει!

~

Μα εμένα μάτια μου το φως, μου δίνει η ελευθερία

Το γέλιο μου, δίνει ζωή, δείχνει την ευτυχία

Στις καμπύλες ανακλά του κόσμου η κακία

Μορφοψυχολογία

Πόζα σφιχτή και σοβαρή δεν λέω εγώ να πάρω

Γελάω κι ας γίνω άσχημη, του κόσμου απελπισία

Ουσία, σε μια φωτογραφία...

Μαύρα γυαλιά

Μαύρα γυαλιά, σαν ντίβα φοράς

καμαρώνεις, γελάς, μυστήριο σκορπάς

κυρίαρχος του στυλ, μούρη πουλάς

~

Μαύρα γυαλιά, σαν χήρα φοράς

θλίβεσαι, κρυφογελάς, λύπηση ζητάς

κυρίαρχος των άλλων, ενοχές πουλάς

~

Μαύρα γυαλιά, να βγάλεις μπορείς

το αληθινό χρώμα, του ονείρου να δεις

Από ντίβα αν θέλεις, να γίνεις νικητής

Κάθε ον μια μελωδία

Κάθε ον μια "μελωδία", σκορπάει γύρω του "μαγεία"

Το πουλί σαν κελαηδάει, το φυτό μοσχοβολάει

Ο άνθρωπος πνεύμα ροβολάει

Μέχρι που θα συναντηθεί, μ' έναν μεγάλο "χειριστή"

Που το ον για ύλη μόνο λογίζει, το ελέγχει, το πιέζει, το καταβροχθίζει

Το καταδικάζει σε ανυπαρξία, μα δεν βρίσκει προσωπική "μελωδία"

Τρώγοντας πουλί δεν κελαηδάς, πίνοντας φυτό δεν μοσχοβολάς

Πεθαίνοντας τον "Σοφοκλή", σοφός δεν γίνεσαι εσύ

Θαύμασε κάθε "μελωδία", σκόρπα την δική σου μαγεία!

Ζηλεύεις όλων τα ταλέντα, μέσα σου ψάξε, το Είναι σου μέτρα!

Πόσο μεγάλη ευτυχία να θαυμάζουν την δική σου "μελωδία"!

Το σόλο είναι δικό σας

*Να 'μαι βροχή σας, θέλω
Να σας ξυπνήσω, θέλω
Να κουνηθείτε, θέλω
Για σας να ζείτε, θέλω.
Σεις δίνετε αξία
Στους άλλους εξουσία
Πάνω σας να ασκούνε
Να σας χειραγωγούνε
Το λάδι θα σας κάψουν
Στον τάφο δεν θα γράψουν.
Για τα μεγάλα ζήστε
Πάρτε μπογιά και σβήστε
Τη μίζερη ρουτίνα
Σας λιώνει κι είναι κρίμα.
Κανείς δεν σας ελέγχει
Τίποτα δεν συμβαίνει
Τίποτα δεν υπάρχει
Αν σεις δεν κουνηθείτε
Δεν το δημιουργείτε
Χτίστε τον εαυτό σας
Το σόλο είναι δικό σας.
R [Βρήκα τον εαυτό μου
Παλεύω για καλό μου
Κάθε μου επιθυμία
Στον κόσμο δίνω αξία
Άλλαξα κι είναι υπέρ μου
Τα θέλω μου ανασταίνω.]R*

Πότε θυμώνει η σιωπή

Της ρουτίνας τις ευθύνες αγαπάω

Παραπάνω δεν αντέχω αγκομαχάω

Δύναμη μου δίνουν τις κυβερνάω

Εσύ που με βλέπεις για δυνατή, να τις αντέξεις μην το σκεφτείς, θα παραιτηθείς

Με πείσματα επιβάλλονται οι μαλθακοί, τα πάθη τους λιώνουν, μικραίνει η ζωή

Για ευθύνες ποιος να βασιστεί;

Της ρουτίνας τις ευθύνες αγαπάω

Παραπάνω δεν αντέχω αγκομαχάω

Δύναμη μου δίνουν τις κυβερνάω

Τις ανάγκες της σιωπής μου αν δεν καταλάβεις, διπλά υποφέρω, την υγεία χαλάω, αγανακτάω

Ελπίζω μονάχα να με νοιαστείς, να καταλάβεις, να ενδιαφερθείς

Σε θυμό δεν μεταφράζεται η δική μου σιωπή, κρατάω ινία, είμαι δυναμική

Της ρουτίνας τις ευθύνες αγαπάω

Παραπάνω δεν αντέχω αγκομαχάω

Δύναμη μου δίνουν τις κυβερνάω

Με δύναμη επιβάλλονται οι δυνατοί, με πείσματα παλεύουν οι αδύναμοι

Νιώσε τώρα την κάθε σιωπή!

Σιωπή, να μην ξέρει το αριστερό τί κάνει...

Πονάει το χέρι το δεξί, χτύπησε σε μια γιορτή

Ο πόνος μεγάλος διαρκεί, δεν λέει τίποτα σιωπή

Το άλλο χέρι το αγνοεί, παραμιλά και απορεί

Σαν να πεσε πολύ δουλειά, δεν νοιάζεται για μένα πια ή το 'πιασε η τεμπελιά:

Ωχ!κάτι με πονά!

Τελείωσε η ανοχή αρχίζει να δυσανασχετεί κοντεύει να ξεβιδωθεί. Τί περιμένει το αμήν;

Αγχώνεται τότε το δεξί, σπάει τη δική του τη σιωπή

Θα χάσει την ζωή του την μισή, για μια ανείπωτη γιορτή

Η σιωπή δεν είναι πάντα αρετή

Το αριστερό το συμπονεί μα το προσβάλει η σιωπή

Αγένεια είναι και ντροπή, πόσο ανάξιο με θεωρεί;

Έτσι απλά να βάζει Χ

Τις εμπειρίες μας να αγνοεί

Σίγουρα θα το ξανασκεφτεί ότι η σιωπή είναι αρετή

Δεν έχει θέλω ούτε πρέπει, οφείλει να ξεκουραστεί

για να μπορέσει με πυγμή σφαλιάρα να δώσει στη ζωή.

Το караβάκι

Το караβάκι που καρφώσαμε, άλλοι θα οδηγήσουν

Άλλοι θα το πατήσουνε, άλλοι πανιά θ' ανοίξουν

Άλλοι θ' ανάψουνε φανούς στα βορινά κατάρτια

Στα ναυπηγία ίδρωσαν καρφώνοντας τα χέρια

Τα στόματα σιωπήσανε, τα δάχτυλα μαχαίρια, μάτια που δακρύσανε

Μείναν απελπισμένα

Να τα χτυπούν οι θάλασσες, να τα ρωτούν τα όνειρα, να κοιτούν τ' αστέρια

Το караβάκι που καρφώσαμε, άλλοι θα οδηγήσουν...

Προσαρμόσου όλα αλλάζουν

Όλα παντού αλλάζουνε, σπασ' τον παλιό τον πάγο

Γέλα μην σε τρομάζουν, χτίσε θερμή φωλιά

Χαμόγελα να σκορπίσουμε, χαμόγελα ζεστά

Τους ψεύτες θα νικήσουμε, κάθε στραβή γενιά

Έλα να ομορφύνουμε, το σύμπαν, τον αέρα

Όλους να τους μεθύσουμε, με της χαράς την τρέλα

Χόρεψε ν' αγκαλιάσουμε του κόσμου τους ωραίους

Οι άλλοι να πεθάνουνε θλιμμένοι και με χρέος

Σκέψου να ενώνουμε κάθε καλή ιδέα

Τη Γη μας θα κουνούσαμε, να πέσουν οι στραβοί μοιραία

Να μείνουν μόνο πάνω της όμορφες και λεβέντες

που με το γέλιο, την χαρά, τελειώνουν τις κουβέντες

Προσαρμόσου ...όλα αλλάζουν...χορό χαράς σε όσους τρομάζουν

Χόρεψε πάνω στον πάγο...τον πόνο θα θερμάνει...την ψυχή θα γλυκάνει!

Δράσε επιτέλους

Κάθε συγκίνηση κάνεις πάθος, αρρώστια της υπερβολής!

Αγαπάς το δίκιο και το αλλάζεις σε στρεψοδικία

Αγαπάς την αλήθεια και την κάνεις φανατισμό

Αγαπάς το αγνό και το ψυχραίνεις σε δογματισμό

Μισείς την ψευτιά, μισείς την κλεψιά

Μισείς τον κακό πολιτικό, τον κάθε ανήθικο τρελό

Κι αντί να δράσεις, κρατάς σφιχτά το χαλινό.

Πίνεις, παίζεις, σπαταλιέσαι, φθείρεις το Είναι σου

Χαλιέσαι με τον ρυθμό που εξασθενεί της θέλησής σου η δύναμη

Την δράση σου βλέπεις, μόνο στο όνειρό σου

Δηλητήριο πικρό κάθε λεπτό σου

Δεν το βλέπεις αυτοκτονείς, δράσε επιτέλους να σωθείς!

Κάνε το σήμερα ν' αξίζει

19 Αυγούστου 2013

Κάποιος πενθεί, κάποια γεννάει, κάποιος σε γιορτή γλεντάει

Κάποιος δακρύζει, κάποιος πονάει, κάποια από έρωτα χαμογελάει

Κάποιος νευριάζει, κάποια γελάει, κάποιος επικριτικά μιλάει

Κάποια κουράζεται, κάποιος κοιμάται, κάποια ηδονίζεται ξυπνάει

Κάποιος δέρνει, κάποια αγκαλιάζει, κάποιος με λόγια εξουσιάζει

Κάποιος μισεί, κάποια θυμώνει, κάποιος με ενοχές αναστατώνει

*Γλυκιά ζωή, **σταμάτα το χρόνο**, δεν θέλω πολύ, μια μέρα μόνο*

Να αισθανθώ, να αφουγκραστώ κάθε χαρά, κάθε κακό

Όλους να νιώσω, μια μέρα μόνο

Το σήμερα να κάνω ν' αξίζει, να μετράει κάθε στιγμή

Να χαίρεται κάθε ψυχή, να ηδονίζεται κάθε κορμί.

Ευθύνες έχω...

Ευθύνες έχω, άλλες δεν θέλω, είμαι στο όριο, τόσες αντέχω

Ποιός είπε τα παιδιά χαρές πως δίνουν

Τη ζωή ευθύνες γεμίζουν

Αθάνατα κάνουν τα γονιδια σου

Μόνο αν αξίζει το μεγάλωμά τους

Μαλθακοί γονείς, καταστροφείς τα παιδιά τους

Αγρίκοι γονείς, δειλά τα παιδιά τους

Γονιέ να είσαι ο εαυτός σου

Ζήσε όπως ζούσες

Να μάθει ακολουθώντας ο νιος σου

Ευθύνες έχω, πολλά ταλέντα

Κληρονομιά στον κόσμο την κάθε πατέντα

Με αγάπη πλουτίζω την κάθε ημέρα

Σκορπώ την σοφία μου σαν έχω ρέντα

Η γνώση να ρέει, να μην βαλτώνει

Πατάω το απάτητο το χιόνι

Πλουτίζω του κόσμο το κάθε εγγόνι

Κι ας μην έχω απογόνους θα ζήσω ακόμη

Θα με θυμούνται όλα τα εγγόνια

Όταν φύγω απ' τη Γη θα με θυμούνται αιώνια.

Οδηγός με ευθύνες

Είπες πως ξέρεις να οδηγείς, της ζωής σ' έκανα συμπορευτή

Μα δεν είχα ποτέ σκεφτεί, πως τον αυτόματο πιλότο έχεις εμπιστευτεί

Ο τρόπος σου να οδηγείς, σε όλους τους δρόμους δεν ευνοεί

Ρίχνει σε βράχια και σε λακούβες

Τον στόχο χάνει, ελπίδες φρούδες

Πιάσε επιτέλους γερά το τιμόνι, δεν είναι ίσοι όλοι οι δρόμοι

Πάρε επιτέλους της πορείας ευθύνες

Οδήγησέ μας σε χαρές απ' τις λίγες

Να παραμείνω συνοδηγός

Στο χάρτη να βρίσκω της καρδιάς μας το φως

Οδηγός με ευθύνες, σε πορεία χαράς

Η τύχη θέλει να την κυνηγάς

Δεν είναι ίσοι όλοι οι δρόμοι, κουμάνταρε επιτέλους το τιμόνι.

Ζούμε τα όνειρά μας

Όσο ονειρευόμαστε συνεχίζουμε και πορευόμαστε

Και όσο τα δυναμώνουμε, τα βιώνουμε, με αισθήσεις τα ανταμώνουμε

Παρόμοια όταν σκεφτόμαστε, τυχαία συναντιόμαστε

Μοιραία αγαπιόμαστε, στα σύννεφα αγκαλιαζόμαστε

Ζούμε τα όνειρά μας, χαίρεται η καρδιά μας, να περπατάει η γενιά μας

Ας ενώσουμε τα θρησκευτικά μας, κοινή ευχή να κάνουμε τα όνειρά μας

Να ομορφύνουμε τη Γη, χαρά να νοιώσει κάθε ψυχή, γιορτή να γίνει η ζωή

Να ψοφήσει κάθε κακή πολιτική.

Σκέψη Δυνατή

Κατάκοπη, τσακισμένη, σε ηλιοκαμένη έρημο πατούσα

Έναν κουβά νερό να ξεδιψάσω αναζητούσα

Ο κουβάς ήρθε χρυσός, βαρύς μα και ογκώδης

Νερό ατέλειωτο να ξεδιψώ διψώντας

Με πλησιάσανε πολλοί, να δροσιστούν κοιτούσαν

Πλάι μου περπατήσανε, δεν με ενοχλούσαν

Πίνανε, ξαναπίνανε, την ξέρα τους νικούσαν

Ασφαλείς δίπλα μου μόνο χαμογελούσαν, τις προθέσεις μου παρανοούσαν

R

[Πιο πάνω απ' το όνειρο, από τις ψευδαισθήσεις

Πιο πάνω απ' τα θέλω μου, απ' τις γυμνές αισθήσεις

Οι σκέψεις έχουν δύναμη, δίνουν όταν ζητήσεις

Μόνος σου γίνε άρχοντας, αρκεί να διεκδικήσεις]

Βαρύς κουβάς, χρυσός κουβάς πονέσανε τα χέρια

Κοιτώ τριγύρω, περπατώ, να μοιραστώ τ' αστέρια

Κανένας άξιος τολμηρός, η λάμψη τους τρομάζει

Ευγνώμον στην παρέα μου, μα η δουλειά κουράζει

Βήμα μπροστά, στάση μικρή, ν' αντέξει το σκαρί μου

Νερό στους πάντες θα σκορπώ να χαίρεται η ψυχή μου

Ψωλιάς προσόν η θαλπωρή, της τρέλας καταφύγιο

Μοναξιάς γλυκό φιλί, θανάτου εισιτήριο...

Ζωγράφισα τα Όνειρά μου

Κοιτάω από το καγκελωτό παράθυρο, την σκιά μου

Μ' αρέσει η μορφή της

Κοιτάω τις ζωγραφιές στους τοίχους της φυλακής μου

Όνειρα παλιά, μόνο προαισθήματα και σκοτεινές προκαταλύψεις

Κάτι δεν μ' αρέσει

Τιάνω τους χρωματιστούς φωσφορούχους μαρκαδόρους

Και ζωγραφίζω νέα όνειρα

Καθαρές παραστάσεις, γεμάτες ζωντανή δύναμη

Χαμογελώ, είμαι περήφανη να ακολουθήσω τις καινούργιες ζωγραφιές του κελιού μου

Κάνω βήματα, ως συνήθως τρικλίζοντας, όπως όλοι, παιδιά και μεγάλοι

Λογικό, δεν ξέρουμε από που ήρθαμε και που πάμε

Μας οδηγούν τα μπισκότα, τα γλυκά και το ξύλο

Τιάνω στην τσέπη το κλειδί της φυλακής μου...

Ω! πόση Χαρά! Ω! πόση Ελευθερία!

Όνειρα

Πονάω, κλαίω γοερά

Χαίρομαι γελάω δυνατά

Τρέμω κρυώνω

Το δάκρυ παγώνω

Μην μ' ακουμπάτε

Μην μου μιλάτε

Από τα όνειρα μη με ξυπνάτε

Μόνο εδώ νιώθω εμένα

Καταλαβαίνω τί είμαι για σένα

Σε τάξη βάζω τη ζωή μου

Τα θέλω , την υπομονή μου

Μεταφράζω την ντροπή μου

Και την κάθε συστολή μου

Τα όνειρα δεν είναι προφητεία

Είναι του εαυτού μας η κρυφή γοητεία

Καθώς ξυπνάς, κατέγραψέ το, ανέλυσέ το

Κάθε πάθος διέλυσέ το.

Μόνο εδώ, μόνο εδώ, ξέρω πια είμαι εγώ.

Ποτέ δεν τρομάζω δεν είναι προφητεία

Τρομάζω όταν νιώθω των ανθρώπων κακία.

Έλα ψηλά

Έλα ψηλά να δεις κι εσύ

Πόσο αλλιώς είναι η ζωή

Πόσο πολύ παρανοούμε

Στις ψευδαισθήσεις μας να ζούμε

Έλα ψηλά άκου και νιώσε

άλλαξε ρότα την ζωή σώσε

Αλλαξε μέλλον και παρελθόν

Τώρα ομόρφυνε το παρόν

Τις μνήμες σου σμίλεψε να σε βολεύουν

Κοίτα οι ορίζοντες σε περιμένουν

Έλα ψηλά να αισθανθείς

Τα δώρα της δύσκολης ζωής

Κάθε σου πρόβλημα κρύβει ένα δώρο

Ίσως αργήσει μα αξίζει κι ο δρόμος

Την ευτυχία σου γύρεψε στον εαυτό σου

Του άλλου το πρόβλημα μην κάνεις δικό σου

Έλα ψηλά γίνε κι εσύ

Παράδειγμα άξιο να ζηλευτεί

Βάλε στην οικογένειά σου

Όποιον χαίρεται την ζωή την δικιά σου

Σπάνια την στέγη θα μοιραστείς

Αξίζει όμως να σεβαστείς.

Πάνω από τα σύννεφα

*Ρ{Συνέχισε, συνέχισε, βάλε του ονείρου τα φτερά
Πάνω από τα σύννεφα έλα να βρεθούμε
Να σου δείξω πόσο ασήμαντη είναι η ζωή όπως ζούμε
Κοίταξε λίγο πιο ψηλά το απέραντο γαλάζιο
Που καθαρίζει την καρδιά, τον νου σου κάνει άδειο}*

*Άσε κάτω τους μικρούς να ψάχνουν ευτυχία
Χωρίζοντας όλη τη Γη με τη γεωμετρία
Τρέχοντας στα ασήμαντα με φόβο, με αγωνία
Που ξέρουν να ερωτεύονται τον πλούτο
Την δική τους ύπουλη δουλεία*

*Κάποιες φορές αισθάνομαι, τα κάναμε όλα λάθος
Κάποιες φορές αισθάνομαι, δεν ζούμε πια με πάθος
Κάποιες φορές αισθάνομαι να λείπει η χαρά μας
Τπως το μυαλό μας τυραννά , φεύγουμε από κοντά μας
Χάσαμε την φύση μας, παντρευτήκαμε την μίζερη μοναξιά μας*

*Για ρίξε μια ματιά στα άλλα ζώα τώρα
Κτήμα τους όλη η γη, η φωλιά τους χωρίς νοίκι
Τρέχουν μόνο στην χαρά, δεν έχουν ποτέ θλίψη
Φιλιούνται αγκαλιάζονται όπου η καρδιά ανήκει
Δεν κρίνουν, ούτε κρίνονται αισθάνονται την φύση
Δεν τρέχουν στα ασήμαντα μέσα σε λαμαρίνες
Δεν σκέφτονται τον θάνατο , δεν λείπει η αγάπη
Δεν φοβούνται την μοναξιά το βράδυ στο κρεβάτι
Δεν ψάχνουνε το νόημα για τη ζωή που ζούνε
Μόνο απολαμβάνουνε, αυθόρμητα αντιδρούνε.*

Μοίρα διάλεξα

*Μοίρα διάλεξα,
την ζωή μου αγάπησα,
χορό χαράς χόρεψα,
και ταρακούνησα
το κέντρο της Γης.*

*Τα πρέπει διέγραψα,
τα θέλω μου σκέφτηκα,
πράξεις τα έκανα,
που τις συνήθισα
για μια ζωή.*

*Έτσι όρισα τον εαυτό μου,
τον χαρακτήρα μου και
το Εγώ μου.*

*Μοίρα διάλεξα,
την ζωή μου αγάπησα,
χορό χαράς χόρεψα,
και ταρακούνησα
το κέντρο της Γης.*

*Πάλι και πάλι
από την αρχή,
κύκλος η ζωή
χωρίς τέλος και αρχή.*

Της μοίρας μου μαρτύρια

Της μοίρας της πρόστυχης το πετροβόλημα δέχτηκα,

δεν αντιστάθηκα κι ας πόνεσα, το σκέφτηκα.

Τι κι αν με πρόσβαλαν.

Τι κι αν με αδίκησαν.

Τι κι αν με πρόδωσαν.

Τι κι αν με κλότσησαν.

Της ζωής της άχαρης τον πόνο υπέμεινα.

Στο καταφύγιο του ονείρου ξέφυγα.

Μα πως να πιστέψω τυφλά παραισθήσεις

όταν αμφιβάλω για τις αισθήσεις;

Και ξανατόλμησα και ξαναρίσκαρα

χαρά και πόνο ξαναδοκίμασα.

Τα δικά μου μαρτύρια έζησα,

τα μετά θάνατον άγνωστα,

με τρόμαξαν, διέγραψα.

Ά ν θ ρ ω π ε

Φοβάσαι στη ζωή σου να χαρείς

Φοβάσαι τα θέλω να γευθείς

Φοβάσαι πως θα ηττηθείς

Φοβάσαι πόνο πως θα δεις

Προτιμάς στα όνειρα να ζεις

Προτιμάς την εικονική χαρά τους να γευθείς

Προτιμάς στα πρέπει άλλων να συμβιβαστείς

Προτιμάς κρίνοντας να παρατηρείς

Είσαι μουρτζούφλης και δειλός

Είσαι κουτσομπόλης φοβερός

Είσαι τσιγκούνης υλιστής

Είσαι ανέκφραστος ανθρωπιστής

Είσαι πεθαμένος στο νεκροταφείο της ζωής

Γίνε η εμπειρία σου η ονειρική

Γίνε η χαρά που θα πονέσει κάποια στιγμή

Γίνε αισθηματίας ανθρωπιστής

Γίνε ο νεκρός που θα θυμούνται στην αιώνια ζωή.

Τρόπος Έκφρασης Διαθέσεων

*Δεν υπάρχει τρόπος για να σου πω
Τις σκέψεις που έχω στο μυαλό
Δεν υπάρχει τρόπος να εκφραστεί
Ο κρυμμένος παράδεισος μες στο κορμί
Δεν υπάρχει γλώσσα για να γραφτεί
Κάθε νοητική πτυχή
Δεν φτάνουν τα Αγγλικά, τα Γαλλικά
Ούτε και τα νοηματικά
Δεν έχει αποτυπωθεί ακόμα η νοητική
Όπως η δυαδική για κάθε υπολογιστή
Το έξω νοούμε με τις αισθήσεις
Το μέσα αλλοιώνουμε με λόγου ρήσεις
Πώς να βγάλουμε το μέσα έξω
Θα σκάσω αν δεν βρω το μέσο
Φορτώνω το νου με τις αισθήσεις
Μα πως να μιλήσω για τις ψευδαισθήσεις
Αν αποτυπώσω την νοητική
Η γλώσσα της Βαβέλ θα ξαναεφευρεθεί
Καταδικασμένοι στην πολυγλωσσία
Μα στην ουσία μικρή αξία
Τις γλώσσες πλουτίζουμε
Διαγράφουμε λέξεις
Νοήματα αλλάζουμε στις διαθέσεις
Και τις νέες ενοχές όποιος αντέξει.*

Μάτια κλειστά, μάτια ανοιχτά

Μες τ' όνειρό μου ξενυχτώ

Στη σκέψη βάζω τάξη

Μάτια κλειστά, μάτια ανοιχτά

Όλα μια αυταπάτη.

Το όνειρό μου συγκρατώ

Δεν θέλω να το χάσω

Αυτό μου δίνει πρόσωπο

Σ' όποια μάτια κοιτάξω

Μάτια κλειστά, μάτια ανοιχτά

Αυτή είμαι φωνάζω.

Και στα δικά σας όνειρα

Πρόθυμα συμμετέχω

Μάτια κλειστά, μάτια ανοιχτά

Το θέατρο αντέχω.

Με όποιον ίδιο όνειρο

Τυχαίνει πια να δούμε

Αδύνατο το θεωρώ

Να μην συναντηθούμε

Μάτια κλειστά, μάτια ανοιχτά

Θα αναγνωριστούμε.

Τα όνειρα τα δυνατά

Είναι πάντα για μένα

Όσοι σ' αυτά εμπλέκεστε

Σας νοιάζομαι όχι ψέμα

Μάτια κλειστά, μάτια ανοιχτά

Κι εσείς ονειρευτείτε

Για πάρτη σας νοιαστείτε.

Γλώσσα Σώματος

Να σε βλέπω κι ας μη σ' αγγίζω

Να συνειδητοποιώ το υποσυνείδητό σου

Χωρίς εσύ να το συνειδητοποιείς...

Διαβάζοντας το σώμα σου

Τα φλύαρα μάτια σου

Αγγίζοντάς σε να σε φροντίζω, να σε προσέχω....

Μα αν δεν έχω αντίδοτο για τον πόνο σου

Θα σιωπήσω για την αιτία του

Θα σε αφήσω στο σκοτάδι....

Κάποιες φορές ο πόνος είναι πιο δημιουργικός

Απ' την αλήθεια...

Facebook

Πρόσωπα γύρω μας πολλά

σε βιβλία facebook

την ζωή κρατούν κλειστά.

Με ένα like θεωρούν

φίλο καλό πως αποκτούν.

Φίλους πολλούς μην απαιτείς.

Γίνε εσύ φίλος με πυγμή,

δώσε ουσία στη στιγμή,

δώσε ένα χέρι ν' ανεβεί,

απόλαυση είναι η ζωή.

Δίνεις ψυχή παίρνεις γιορτή.

Νέος λαμπρός:

*Νέος λαμπρός, διαβαστερός,
υπακούει σε όλα τα "πρέπει" σαφώς.*

*Λίγο ντροπαλός, λίγο δειλός,
ευγενικός, τύπος και υπογραμμός.*

*Βγαίνει στο φως, τον πνίγουν
ερωτήματα, τα τί και πώς.*

***Ανίκανος να αμφισβητήσει,
ανίκανος να δημιουργήσει.***

*Το μόνο που έμαθε, ο ισοπεδωτικός
σχολικός βαθμός, με επιβράβευση
υλικός σκασμός.*

Καλά δεν ξέρει ότι είναι μοναδικός:

Αυτό αρκεί για να επιβιώσει, ιδέες, αισθήματα και γνώση.

Το χαλικάκι της Ανάπτυξης

*Στην αναμενόμενα σύντομη ζωή μας,
το χαλικάκι που έχω στην τσέπη μου,
τώρα, το αξιοποιώ για να οικοδομήσω
την "γενική ευημερία" του αύριο που
σίγουρα θα έρθει, μα ίσως δεν υπάρχω.*

Ασυνείδητα, συνειδητοποιώ το υπερσυνείδητο

Πάνω που μέτραγα εχτές την έβδομη ρακή

Εκεί που χάνω το μέτρημα του τύρα στη στιγμή (ασυνείδητο)

Πίσω μου αισθάνομαι βλέμμα φλογερό

Με κάρφωνε με στόχευε σαν θήραμα γνωστό

~

Ρωτάω την παρέα μου, ρωτάω τον εαυτό μου

Δεν ήξερα τον κυνηγό

Ξόβο ένιωσα γνώριμο, κάτι παλιό

Σαν να περίμενε κοντά του να βρεθώ

~

Μέχρι το βράδυ μέτραγα ακόμα τις ρακές

Και αναρωτιόμουν, ποιος να ταν ο λακές

Του μου κοψε τα πόδια, για δεξ!

~

Ξύπνησα ξημερώματα με νούμερα στο κεφάλι(υπερσυνείδητο)

Έγραψα μια εξίσωση μέσα στην παραζάλη

~

*Μα ναι! **Τύρα θυμήθηκα** τον νεαρό Φυσικό που είχα στο Λύκειο για Μαθηματικό(συνειδητό)*

Του μ'έβαζε και δίδασκα! Ό,τι δεν καταλάβαινε στον πίνακα εγώ

Εγώ τον απαξίωνα και μ'είχε για Θεό!

Είχε τελικά ερωτευτεί το δεκαεξάχρονο λυκειοκόριτσο!

~

Τώρα συνειδητοποιώ, ανασύροντας απ'της λήθης το ασυνείδητο

Αυτό που μου ψιθύρισε στον ύπνο το υπερσυνείδητο!

Το πρόσωπο ήταν τελικά γνωστό, φόβο μου προκαλούσε

Το αίσθημα του το δυνατό, το ότι θα μ'έβαζε βαθμό

Απ'τον πάτο πηγαδιού τον ανέσυρα

Κι έλυσα τον γρίφο και τον φόβο μου

Για κάθε ερωτευμένο μανιακό!

Αγωνιώ και Ντρέπομαι

*Ντρέπομαι,
που κυκλοφορώ ανάμεσά σας,
ω! δυστυχημένοι άνθρωποι,
γεμάτοι άγνοια και πλάνη
για την ύπαρξή σας.*

*Ντρέπομαι,
που προκαλώ με την
ανεξήγητη για σας χαρά μου,
μα αδυνατώ αυτούσια
να την μεταδώσω.*

*Ντρέπομαι,
για τον επαναστάτη-αμφισβητία
μέσα μου που με οδήγησε
στην έρευνα και στη γνώση.*

*Ντρέπομαι,
για τα λάθος ιδανικά και αξίες
που μας φύτεψαν οι πρόγονοι
και μόνο καταπιέζουν καταστροφικά
την ανθρώπινη φύση.*

*Αγωνιώ,
να αλλάξω τις αξίες στα παιδιά μας
ώστε να ζήσουν ψάχνοντας και γνωρίζοντας,
σε ένα κόσμο χαράς
κοντά στην ανθρώπινη φύση.*

Τα λαμπρότερα Πλούτη

*Βρέξε βροχή και βρέξε με,
δροσιά αγάπης δώσε.
Την ξέρα την υπέμεινα,
άλλο πια δεν αντέχω.
Βροχή ο ίδιος έγινα,
δρόσισα τα πάντα.*

*Κάποτε τα σύννεφα
φυσούσα για να φύγουν,
μα τώρα τα επιζητώ
την μέρα να ομορφύνω.
Το γάλα τους το άρμεξα
σοφία να σκορπίσω.*

*Ήλιε κάψε τα φύλα μου,
μάθε μου την αλήθεια.
Δώσε μου την αγάπη σου,
δεν θα παραπονιέμαι.*

*Η ψυχή μου αχόρταγα,
καλό κακό γυρεύει
και γλείφει από τη θάλασσα
κάθε που επιπλέει.*

**Τη μοναξιά μου έκανα
σοφή δημιουργία,
στη ζωή μου έφερα
μονάχα Ευτυχία.**

*Πλούσιος έγινα ο φτωχός,
ο πιο χρυσός απ' όλους τους πλουσίους.
Ο ήλιος μου τους θάμπωσε,
τους δρόσισε η βροχή μου,
το γάλα μου τους τάισε,
γαλήνεψε η ψυχή τους.*

*Για την αγάπη τους εγώ
φτωχότερος θα γίνω.
Όλοι με φθόνησαν
κανείς δεν μ' αγαπάει.
Τον εαυτό μου χάρισα,
μα με μισούν και πάλι.
Αυτοί μονάχα αγαπούν
εκείνους που πεινούν,
εκείνους που υποφέρουν.*

*Τα Πλούτη μου ξεχείλισαν,
δεν ξέρω να τα κρύψω,
την Ευτυχία μου σκορπώ,
όλοι ας με μισήσουν.*

Ζωής ταινία

Σου λέω κάνε ησυχία, στο μυαλό μου προβάλλεται ταινία

Στην σκέψη μου, δυνατή η φαντασία, δική μου η σκηνοθεσία

Πάντα εγώ πρωταγωνιστής, το σενάριο αλλάζει και οι ρόλοι ζωής

Τα σενάρια πλάθω κατά πως μου αρέσουν

Στην ζωή αποτυπώνονται μια κι έξω

Ακόμα καλύτερη βγαίνει η ζωή, παίζουν τέλεια οι ηθοποιοί

Είναι καλύτερα τα σκηνικά, τα χρώματα έντονα, τα λόγια πολλά

Αν το σενάριο μ' αρέσει πολύ, επαναλαμβάνω ολόκληρο ή κομμάτι ζωής

Αλλάζω ατέλειες, κάνω και πρόβες, στο χέρι μου ο κόσμος όλος

Κάνε το ίδιο φίλε κι εσύ, μην μένεις μόνο θεατής

Εσύ αποφασίζεις την ταινία, τρόμου, ρομάντσο ή κωμωδία

Είναι τρελή η φαντασία, ζήσε το έργο είναι μαγεία}

Ανία, πλήξη, αδιαφορία, κρίνεις, ζηλεύεις, δική σου η πορεία

Πάρε ένα ρόλο να σου δίνει χαρά, δεν βλέπεις πεθαίνεις, πριν ειν' αργά

Του χωροχρόνου τις ψευδαισθήσεις, τις διασκεδάζουμε με τις αισθήσεις

Στο τέλος να δεις, το χειροκρότημα θα μείνει στο σύμπαν, στην αιωνιότητα.

Απειροστό και Άπειρο

Απειροστό ειν' η ζωή, άπειρη η ύπαρξή μας

Απειροστές οι σκέψεις μας, άπειρη η νόησή μας

Απειροστές οι αισθήσεις μας, άπειρα αισθήματά μας

Απειροστά τα "πρέπει" μας, άπειρη η καρδιά μας

Απειροστή η δράση μας, άπειρα τα όνειρά μας

Απ' το άπειρο ξεκινήσαμε, για το άπειρο κινάμε

Απειροστό και άπειρο, τα όρια ξεπερνάμε

Σε γιατρό μας πάνε...το γάλα λένε χύσαμε

Λογαριασμό ζητάνε

Φλερτάρεις με το θάνατο, φοβούνται τις ευθύνες...

Όχι φλερτάρω με ζωή, τί να 'μουν πριν την γέννα?

Ψάχνω την Αναγέννηση, γέλα και ξαναγέλα...

Είτε μου δώσεις το άπειρο, είτε το απειροστό σου

Κατέχω πλέον μάτια μου όλων τον εαυτό σου...

Όπως το κάθε κύτταρο περιέχει το "εγώ" σου(DNA)

Φόβοι αστέρια

Νύχτωσε πάλι, πώς να αντέξω.

Ατέλειωτη νύχτα. Όνειρο-τρόμος.

Τρόπο ψάχνω τηννύχτα να κόψω,

τους φόβους που νιώθω για να πετάξω.

Όνειρο-τρόμος μόνο την νύχτα,

την μέρα είναι σα' να περνάει.

Οι φόβοι μας είναι όπως τ' αστέρια.

Είναι εκεί, πάντα υπάρχουν.

Τη νύχτα φαίνονται και μας κοιτάνε,

η μέρα λάμπει και μας γελάνε.

Ποια είμαι εγώ; (Υπερσυνείδηση)

Σβήνω τη λάμπα, αγκαλιά με το Μορφέα στο σκοτάδι, με το μαξιλάρι συζητώ:

Πώς, της βροχής το χάιδεμα ν' ανεχτώ;

Πώς, στου ανέμου τηνδύναμη να αφεθώ;

Πώς, τα αρώματα της μέρας να γευτώ;

Πώς, στα χρώματα των λουλουδιών να δω το φως;

Πώς, στα μάτια σας πνεύμα ισχυρό να αισθανθώ;

Πώς, πόνο καρδιάς ν' αφουγκραστώ;

Πώς, ερωτική έλξη να σκορπώ;

Πώς, χέρι ν' απλώσω να λυτρωθείς, να λυτρωθώ;

Πώς, να τολμήσω να ονειρευτώ;

Πώς, να μην δειλιάσω να γευτώ;

Πώς, με τη χαρά σας να χαρώ;

Πώς, στο σήμερα να περπατώ;

Ποια παιδεία μου 'μαθε ποια είμαι εγώ;

Πνεύμα ανίσχυρο, δειλό;

Για λάγνες σκέψεις μόνο ικανό;

Ποια είμαι εγώ;

Θα μάθω!

Εγώ μπορώ!

Ξημέρωσε...Μαξιλαριού απόηχο θ' ακροαστώ...όλους τους γρίφους λύνει αυτό...

~Επί~

Λόγια μιας ψυχής που έφυγε...

Ξάνουν τα δάκρυα.

Ποιος ο λόγος να πονάτε;

Εκτός και αν φοβάστε για σας,

για το δικό σας θάνατο.

Και πάλι άδικα.

Ποιος ο λόγος να φοβάστε;

Μια φυλακή το σώμα που άνοιξε και βγήκα,

ελευθερώθηκα, δραπέτευσα.

Η απόλυτη ελευθερία.

Η απόλυτη λύτρωση,

από τα πρέπει των άλλων και τα δικά μου.

Δεν ακούω , δεν βλέπω δεν αισθάνομαι.

Πόνο δεν έχω πια κανένα!

Δεν θυμάμαι καθαρά τις πράξεις και τα λόγια,

αλλά τα συναισθήματα και ο συλλογισμός,

είναι πεντακάθαρα , αξέχαστα.

Θα μείνω για πάντα στα όνειρα

και στις σκέψεις όσων με νοιάστηκαν.

Θα επιστρέψω ίσως στην υλική ζωή αλλιώς κάποια στιγμή...

Έζησα ευτυχισμένος , τώρα μπορώ να το πω ,

γιατί όρισα τον τρόπο ζωής μου μόνος μου,

με τις δικές μου αποφάσεις.

Δεν θα άλλαζα τίποτα από όσα έκανα,

μα μετάνιωσα για όλα όσα ήθελα και δεν έκανα.

Τώρα το ξέρω, η φυγή μας από την υλική ζωή

είναι πάντα δική μας απόφαση,

με όποιο τρόπο υλοποιείται .

Ποιητής, του ανθρώπου μεταποιητής

Ήθελα να 'μαι ποιητής, του ανθρώπου μεταποιητής!

Την ύλη στο νου να υποτάσσω

Την θλίψη του πλήθους, σε αρμονία ναμεταλλάσσω

Τον επαναστατημένο να προτάσσω

Την κακία, την αδράνεια, την κριτική να ξεχάσω

Τα πάθη του κόσμου να κατευνάσω

Τις μαραμμένες καρδιές να φρεσκάρω

Τους πονεμένους του έρωτα, να γλυκάνω

Αξία υπεράξια στις δάφνες να δώσω

Περνώντας απ' την Κόλαση, Παράδεισο να νιώσω

Τον διάολο δούλο να κάνω να ξεδώσω

Τα θεμέλια της Γης να στερεώσω

Την δύναμη στον άνθρωπο να ξαναδώσω

Ήθελα να 'μαι ποιητής, του ανθρώπου μεταποιητής!